

Curierul Adventist

*Organ al Culturii Creștin A. Z. S.
din
Republica Socialistă România*

*ANUL LIV
SEPTEMBRIE — OCTOMBRIE
1976*

Un duh nou și statornic

„Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule,
pune în mine un duh nou și statornic”.

Ps. 51,10

Adeșea, Comitetul Uniunii este pus în fața unor probleme asupra cărora este chemat să se pronunțe, probleme dificile sub aspectul implicațiilor lor spirituale și organizatorice. Probleme care își au punctul de plecare în lipsa noastră de veghere, de viață spirituală, de comuniune și legătură temeinică cu Urzătorul și Desăvirătorul mintuirii noastre, cu Domnul Isus Hristos.

În asemenea situațiuni, în mod inerent, problema naturii relațiilor noastre cu Dumnezeu este pusă în discuție. Psalmistul David, analizându-și natura relațiilor lui cu Dumnezeu și conștient de starea lui, înălța glasul rugii sale, al ființei sale zdrobite spunind: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un Duh nou și statornic” (Ps. 51,10).

Desigur trebuie să recunoaștem adevărul de necontestat și anume, că există o mare deosebire între o pretinsă legătură cu Hristos și o vie și reală legătură cu El, prin credință. Serva Domnului subliniază foarte clar acest adevăr atunci când spune: „O mărțurisire a adevărului, coborârea în apa botezului, lace ca numele celor în cauză să fie înscrise în registrele Comunității, dar acest fapt nu demonstrează că ei au o reală legătură cu viul Dumnezeu”.

Cu aproape două mii de ani în urmă, Domnul Hristos clarifica ucenicilor și ascultătorilor Săi faptul că pentru oamenii credinței, în problema mintuirii lor, nu există decît o singură experiență spirituală care să fie valabilă, și anume RĂMÎNEREA ÎN HRISTOS. „Eu sint vița” spunea Domnul Hristos, „voi... sinteți mlădițele. Cine rămîne în Mine și în cine rămîn Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15,5).

Domnul Hristos este VITA. Noi... sintem mlădițele. Dacă rămînem în El vom fi biruitori în viața noastră spirituală, vom da pe față roadele Duhului Sfînt... dragoste, bucuria, pacea... atît în legăturile noastre cu Dumnezeu, cît și în legăturile noastre, unii cu alții. „Căci” spunea Mintuitorul, „despărțiți de Mine... nu puteți face nimic”. „Este o mare deosebire”, spunea sora White „între o pretinsă legătură cu Hristos și între o legătură reală cu El”. Putem fi membri ai Comunității, deci putem fi botezați și totuși să avem numai o pretinsă legătură cu Dumnezeu. De fapt sint mulți aceia care se încadrează în această categorie. Botezul și calitatea de membri ar trebui să fie sinonime cu unirea sau legătura cu Hristos. Dar din nefericire nu toldeaua stau lucrurile așa.

Ce anume trebuie să aibe loc, pentru ca să existe o reală legătură cu Domnul Hristos? Iată ce spune în privința aceasta inspirația divină: „Atunci cînd această intimă legătură spirituală, această comuniune are loc, atunci, păcatele noastre sint puse asupra Domnului Hristos”. Nu poate fi nici o legătură între Vița și mlădițe, pînă cînd nu vor fi toate păcatele noastre mărturisite, așezate asupra Domnului Hristos și părăsite... acolo. Această cerință este o cerință fundamentală, o cerință de bază. Noi începem legătura comuniunii noastre cu El prin experiența unei adevărate pocăințe.

După îndreptățirea lucrată prin singele Domnului Hristos, noi începem atunci o continuă experiență cu El. Mintuitorul care ne iartă păcatele și ne curățește, este de asemenea Acela care ne va susține și păstra în experiența noastră zilnică cu El. Iată de ce, adevăratul creștin va alege să rămînă în El și să reflecteze în viața sa caracterul Răscumpărătorului Său. Atunci, comuniunea cu El va fi puterea ce guvernează viața noastră. Dar nu trebuie să uităm că această vie legătură cu El, cere din partea noastră ceva. Ea nu se înfăptuiește de la sine, fără eforturi stăruitoare. Toți cei ce pășesc în această experiență trebuie să simtă nevoia iertării în singele ispășitor al Domnului Hristos.

Pentru „cei mindri”, pentru cei care consideră o imposibilitate a se supune lui Dumnezeu și judecății fraților lor, pentru cei care, credincioși fiind, n-au învățat de la Mintuitorul blindețea și innoirea inimii, drumul vieții lor spirituale va fi foarte greu și plin de obstacole.

Dar în noaptea convorbirii Sale cu Nicodim, Domnul sublinia în mod categoric marea adevăr al necesității nașterii din nou... NU UITA... TREBUIE! Botezul, calitatea de membri ai Bisericii, îndeplinirea obligațiilor ce le avem față de Dumnezeu, așa importante cum sint ele, totuși, nu ne pot aduce într-o bună și vie legătură cu Dumnezeu. În inima și viața noastră trebuie să aibă loc schimbarea necesară. Hristos trebuie să locuiască prin credință în inimile noastre.

În vederea acestei binecuvîntate realizări spirituale, trebuie să cîștigăm biruința asupra obstacolelor din caracterul nostru. Mindria, egoismul, vanitatea — păcatul sub toate formele lui — trebuie să fie biruit și eradicat din viața noastră, dacă dorim să intrăm și să rămînem în sfințită comuniune cu Dumnezeu. Motivul pentru care se întimplă atîtea prăbușiri spirituale, motivul pentru care Comitele noastre la orice nivele, sint pușe în fața unor probleme cu implicații spirituale și organizatorice, se datorește, printre altele și faptului că încercăm adesea să ne alipim de Domnul fără însă a ne dezlipi în totul de păcat, fără să aruncăm de la noi idolii pe care-i păstrăm ascunși în inimile noastre. Să medităm profund la acest adevăr și să facem și noi cele ce apostolul Pavel ne spune că făcea. El se lupta aspru cu sine. Nu ca unul care lovea în vînt. Se purta aspru cu El... și nu cu alții. Era ascuns cu Hristos în Dumnezeu și n-a cîștigat ușor biruințele vieții sale spirituale. Dar în final a putut să spună: „Pot totul în Hristos Care mă întărește”. (Filip. 4,13). Acum cred că înțelegem mai bine ruga fierbinte a lui David:

„Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule; pune în mine un duh nou și statornic”. Ps. 51,10.

Facă Bunul Dumnezeu ca experiența noastră creștină și experiențele slujirii noastre, să se inscrie pe aceste coordonate divine.

S U M A R

- Un duh nou și statornic
- Realități contemporane
- Responsabilitate istorică
- Chemarea și alegerea noastră
- Domnul neprihănirea noastră
- Mihai Belina Czechowski
- Isus Hristos
Mijlocitor și Mare Preot
- Epistola către Evrei
- Necrolog
- Cugetări de pe muntele
fericirilor
- Fiul lui Dumnezeu —
Fiul omului
- Idei dăltuite în piatră
- Întrebări și răspunsuri

Zi de zi, consecvența noastră presă ne aduce tot felul de știri privind realizările și succesele obținute de harnicul nostru popor pe frontul muncii și al întrecerii. Ne-am obișnuit de altfel să le citim, deși uneori ne rezumăm doar la titluri, dar dacă cumva n-ar mai fi raportate, cu siguranță că ne-ar lipsi ceea ce ne este extrem de important, ceea ce face parte din însăși firea și viața noastră. Este totodată suficient să aruncăm o simplă privire asupra lor, ca să constatăm cu ușurință că unele din ele depășesc sfera obișnuitului ieșind proeminent în evidență și fiind cu adevărat remarcabile. Iată doar câteva, având în vedere spațiul rezervat acestei rubrici, sublinieri ce se merită a fi făcute prin însăși conținutul lor :

— Un nou pod peste Siret. În cadrul lucrărilor de modernizare a rețelei feroviare, constructorii de la grupul de șantiere pentru lucrări hidroenergetice din Galați, au dat în funcțiune definitivă podul de cale ferată dublă peste Siret la Barboși. Noul pod este amplasat în apropierea celui vechi și este mai înalt cu trei metri decât acesta, asigurând scurgerea în condiții mai bune a debitelor maxime ale Siretului. Odată cu podul s-a pus în funcțiune și ultima porțiune a liniei de cale ferată Galați-Făurei între Barboși și Zagna Vădeni, ceea ce a făcut să se dubleze capacitatea de trafic.

— Cifra record „Dacia“. În primul semestru al acestui an constructorii piteșteni de autoturisme, au realizat o producție-marfă suplimentară în valoare de 95 milioane lei, materializată în peste 1400 bucăți autoutilitare. Trebuie menționat că de la începutul fabricației primului autoturism românesc de oraș și pînă în prezent, pe poarta uzinei au ieșit peste 270.000 autoturisme Dacia în diferite variante constructive, autocamionete și autoutilitare.

— A 16-a hidrocentrală pe Argeș. Constructorii de hidrocentrale de pe Argeș au încheiat lucrările și au conectat la sistemul energetic național o nouă hidrocentrală, la Merișani. Aceasta este cea de a 16-a hidrocentrală aflată în funcțiune în salba de pe Argeș și dispune de două grupuri energetice cu o putere instalată de 11,5 MW.

— Participări internaționale. În iulie a.c. a fost deschisă cea de a 23-a ediție a Tîrgului Internațional de la Damasc la care participă 40 de țări. România, care participă pentru a 15-a oară la această importantă manifestare economică internațională, expune produse ale industriilor constructoare de mașini, electrotehnică, chimică și a bunurilor de larg consum. Încă de la deschiderea pavilionului țării noastre a stîrnit un viu interes printre vizitatori, datorită varietății exponatelor cit și a nivelului lor calitativ superior.

— Felix '80. Cunoscuta stațiune balneo-climaterică Felix se află acum într-o perioadă de intensă dezvoltare. Conform planurilor întocmite de specialiști, aici se construiesc mai multe hoteluri și se modernizează condițiile de tratament.

Aceste câteva spicuri reprezentative totodată succesele înregistrate în întrecerile realizărilor, în urma aplicării unui program complex de măsuri privind optimizarea producției și folosirea tehnologiei moderne. Sînt câteva doar din miile de trepte pe care ceas de ceas și pas cu pas, poporul nostru urcă; sînt treptele hărniciei, ale împlinirilor, sînt năzuințele către o fericită bună stare, sînt dovezile ajutorului divin ce apar acolo unde se muncește cu dăruire, sacrificiu, cinste și spirit de jertfă.

Redacția
(din presa zilei)

Responsabilitate istorică

Coborâtă din milenii de luptă și acțiune pentru păstrarea neîntinată a ființei naționale, pentru apărarea neatârării prin veacuri de furtună și restriște, de bucurii și înfrângeri, înțelepciunea poporului român s-a convertit totdeauna în marea sa dorință de progres, de civilizație, de pace și înțelegere. Structural, poporul nostru a dat expresie aceluși bun simț propriu națiunilor care și-au dobândit independența în confruntarea aprigă cu vicisitudinile istoriei, dobândind prin aceasta dreptul de a-și spune în mod deschis și demn cuvântul în toate problemele cu care omenirea a fost sau este confruntată. Poporul nostru s-a aflat din totdeauna — și ne este martoră istoria — în rândul acelor care au dorit cu ardoare pacea, tocmai pentru că aveau vocația devenirii permanente în ipostazele sale cele mai sublime, înțelegerea, dorința de colaborare, munca pașnică fără a răvni la pământul altora, fără a jigni sau amenința spiritualitatea și dreptul altora de a trăi, de a gândi, de a munci.

Aflați aici pe aceste meleaguri din vremuri pe care istoria zbuciumată nu le-a oprit să sădească adânc în conștiința românilor sentimentul continuității, trăinicia obârșiei din totdeauna aceeași, poporul român a căpătat simțămîntul responsabilității istorice față de alternativa pace sau război, față de destinul strălucit și liber, conștient de rostul și rolul său în lumea contemporană.

Opțiunea pentru pace, pentru înțelegere și colaborare, izvorăște din marele simț al dreptății propriu poporului român, vine din adîncul ființei naționale, călîită de-a lungul istoriei în confruntarea dură cu viața, în lupta pentru libertate și independență. Opțiunea pentru pace și progres derivă, în zilele noastre, din însăși esența orînduirii socialiste pe care o făurește poporul român

și care se identifică cu idealurile și aspirațiile de pace, propășire, civilizație ale unei națiuni libere și independente.

Istoria reclamă soluții raționale pe măsura ritmului, exigențelor și necesităților obiective ale dezvoltării lumii contemporane. Cu marea și recunoscuta sa capacitate de a descifra sensurile istoriei, Exzellența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, arată că „în analiza lumii de azi trebuie să avem în vedere că evoluția istorică ne arată că au rămas nesoluționate multe probleme complicate, spinoase, în raporturile între state. Dreptul prin forță se cere — prin chiar rațiunea existenței și viitorului popoarelor — înlocuit prin **FORTA DREPTULUI**”. De aceea... pentru reglementarea justă a diferendelor între state, este necesar să se acționeze într-un spirit de înaltă răspundere... care să aibă la bază respectarea dreptului de autodeterminare al fiecărei națiuni, respectul libertății și independenței fiecărui popor. Numai pe această cale problemele complexe ale vieții internaționale pot fi soluționate în interesul fiecărei țări, al fiecărui popor, al cauzei generale a progresului și păcii.

Prezența noastră în istoria contemporană este o prezență activă dublată de o contribuție pe măsura idealurilor care au animat totdeauna poporul român, pentru edificarea unei lumi a dreptății și păcii. Responsabilitatea istorică a statului nostru, a președintelui României față de prezentul și viitorul poporului român, față de istoria sa prezentă și viitoare, se conjugă în același timp cu acțiunea fecundă ca în Europa și în lumea întreagă securitatea, pacea să reprezinte începutul unei etape noi, cu efecte benefice pentru toate statele, prin principiile noi democratice, care trebuie să guver-

neze relațiile dintre țări, pentru rezolvarea tuturor problemelor nesoluționate încă în viața lumii.

Lumea, Europa oamenilor de astăzi și de mâine reclamă dialogul constructiv în locul confruntărilor armate, cere circulația liberă a valorilor reale în locul războiului rece. Umanismul politicii noastre externe își are izvorul în structura spirituală a poporului, în marea sa omenie, în dragostea față de oameni, în nețărnicia sa dragoste față de patrie. Umanismul a însoțit istoria românilor, i-a potențat valoarea morală. Umanismul nostru își are corespondent în istoria patriei, în marile fapte ale căminilor de bine și progres închinat propășirii țării în generoasă participare la marile acte ale omenirii destinate progresului, în dorința de a trăi în pace și de a lăsa și pe alții să trăiască în pace, de a fi demni și cinstiți, de a urî nedreptatea. Patria pentru noi înseamnă istoria pe care o făurim aici, pe pământul care poartă urma marilor noștri înaintași, a moșilor și strămoșilor noștri trăitori pe aceste meleaguri din totdeauna.

Istoria își accelerează eursul. Istoria contemporană capătă sensuri și comandamente noi pe măsura schimbărilor, a transformărilor profunde pe care le înregistrează lumea. Lichidarea subdezvoltării și făurirea unei noi ordini economice internaționale, constituie în zilele noastre o cerință obiectivă ce nu poate fi ignorată de nimeni. Concepția României privind noua ordine economică internațională, purtînd girul gândirii creatoare a Exzellenței Sale Domnului Nicolae Ceaușescu, președintele patriei noastre, pune în fața contemporaneității, ca o necesitate vitală, lichidarea subdezvoltării, și ca o condiție sine qua non

(continuare în pag. 5-a)

Niciodată în lunga istorie a Planului de Mintuire, n-a existat un timp când Dumnezeu să nu fi avut pe pământ împlinitori ai cerințelor doctrinei și lucrării prevăzute în lucrarea mântuirii celor păcătoși. Dumnezeu a avut și are un mesaj, o solie pentru cel păcătos, solia iubirii, solia mântuirii prin jertfa ispășitoare a Fiului Său, Domnul Isus Hristos. Ca Biserică a Sa, ne străduim a trăi în laturile cerințelor lui Dumnezeu atât în problemele privind mântuirea noastră, cât și a obligațiilor ce ne revin ca cetățeni, obligațiile vieții, muncind cu dăruire pentru binele și prosperitatea colectivității naționale din care facem parte, considerând aceasta o datorie sfântă.

Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea nu consideră că simpla apartenență, adeziune la doctrina și practicile ei, simpla înscriere a numelui în registrele Comunității este garanția mântuirii.

Domnul Hristos preciza, când era în trup aici pe pământ: „Mai am și alte oi, care nu sînt în staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor” (Ioan 10,16).

Glasul Marelui Păstor al Turmei a fost auzit de-a lungul timpului chemind pe copiii și urmașii Săi, Să-I urmeze, părăsind orice cale a păcatului. Și Domnul spune: „Oile Mele ascultă glasul Meu. Eu le cunosc, și ele vin după Mine”. (Ioan 10,27). Pentru că „oricine este din adevăr ascultă glasul Meu” (Ioan 18,37 u.p.). Și astfel credincioșii recunosc lucrarea Crucii Domnului Hristos și se supun influenței transformatoare a Duhului Sfânt.

Dar, pe calea desăvîrșirii noastre, o lucrare trebuie să fie adusă la îndeplinire în biserică și în viața spirituală a noastră. În comunitățile noastre, ca și în familiile noastre sînt mulți care au nevoie să „cunoască” pe Domnul Hristos, care să asculte glasul Marelui Păstor divin, certitudine a trăirii „în adevăr”.

„Sînt mulți”, spune inspirația divină, „a căror nume sînt scrise în registrele comunităților, dar care sînt nepregătiți a întîlni față către față pe Mîntuitorul”. Așa cum spune și apostolul Pavel: „...nu toți cei ce se coboară din Israel, sînt Israel” (Rom. 9,6 u.p.). Săra Domnului subliniază faptul că „sînt mulți în Biserică, a căror inimă însă, aparține lumii păcatului”.

„Privind la cei ce mărturisesc a fi poporul lui Dumnezeu, și văzînd lipsa de bunăvoință de a-I sluji, inima-mi este așa de apăsată, încît nici nu pot spune. Cît de puțini sînt cu toată inima cu Dumnezeu în solemna Sa lucrare”.

Am citit cîndva cîteva gînduri care ilustrează foarte bine cele amintite mai sus de Spiritul Profetic. Ele vorbind despre noi, oamennii credinței, a căror nume figurează în registrele Comunităților spune:

„Sînt credincioși care vorbesc despre rugăciune... dar care nu cunosc puterea rugăciunii în viața lor.

Sînt unii credincioși care afirmă că este numai drept a da lui Dumnezeu tot ceea ce trebuie să-I dăm, și totuși niciodată n-au dat lui Dumnezeu partea Sa.

CHEMAREA ȘI ALEGEREA NOASTRĂ

Ce este și mai curios, sînt unii credincioși care doresc să aparțină bisericii, să fie membri ai obștei bisericii și care totuși nu iau parte la viața ei și n-o sprijinesc în nici un fel.

Sînt unii membri ai Bisericii care recunosc cu tărie că Biblia este Cuvîntul lui Dumnezeu adresat păcătoșului... dar pe care nu l-au citit niciodată.

Sînt unii credincioși care critică pe alți frați ai lor pentru lucruri pe care ei și familiile lor le fac în mod obișnuit, purtînd astfel haîna fătărniciei.

Sînt unii membri ai Bisericii care nu părăsesc niciodată căile ascunse ale păcatului din viața lor, dar care totuși nădăjduiesc să stea în prezența desăvîrșirii divine”.

Avem totuși motive să mulțumim lui Dumnezeu că nu aceasta este starea spirituală a Bisericii lui Dumnezeu. „Eu”, spunea un bărbat al lui Dumnezeu, „cred în această biserică. Cred în cei ce formează Biserica lui Dumnezeu”. Cei mai mulți dintre ei sînt „sarea pămîntului”, o lumină așezată la loc vizibil. Dar dacă totuși se întîmplă ca unii dintre noi să fie „israel”, iar inima lor să aparțină „lumii păcatului”, atunci în această Săptămîna de Rugăciune, cînd aducem prinosul recunoștinței noastre lui Dumnezeu pentru binecuvîntările anului ce s-a scurs, să căutăm să ne întărim chemarea și alegerea noastră (2 Petru 1,10).

A avea numele înscris în registrele Comunității este, pentru noi, ca oameni ai credinței, un lucru foarte important. Nu putem și nu trebuie să încercăm a minimaliza acest

lucru. Dar, dacă sîntem în adevăr o parte a Bisericii lui Dumnezeu, și dacă sîntem pregătiți a vedea față către față pe Domnul nostru Isus Hristos, acestea nu sînt determinate de faptul prezenței noastre în Biserică. Așa cum am mai amintit, nu prezența noastră, ci un matur caracter creștin asupra căruia neprihănirea Domnului Hristos și îndreptățirea Sa să-și fi desăvîrșit lucrarea, determină faptul dacă — în fața Sa —, noi sîntem ai Domnului Hristos și El este al nostru, dacă în adevăr sîntem membri spirituali ai Bisericii Rămășiței Sale. Este de o supremă importanță spirituală pentru noi, ca Domnul Hristos să fie o realitate vie în viața noastră de credință (Gal. 2,20). Căci dacă iubim cu sinceritate și dăruire pe Mîntuitorul, atunci vom căuta să fim niște reali membri ai corpului Bisericii Sale, corpul său spiritual.

Să urmărim mai departe implicațiile calității de membri ai Bisericii Sale și copii ai Săi.

Ce fel de biserică vrea Domnul Hristos să găsească aici pe pământ? Apostolul Pavel răspunde la această problemă în epistola sa către Efesenii: „... ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică slăvită, fără pată, fără zbîrcitură, sau altceva de felul acesta, ci sfîntă și fără prihană” (Cap. 5,27).

Occupîndu-se de această problemă, serva Domnului atrage atenția asupra acestui deziderat divin în următoarele cuvinte: „Credincioșii care trăiesc pe pământ atunci cînd lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos va înceta în Sanctuarul din ceruri, vor trebui să rămîină înaintea sfînteniei lui Dumnezeu, fără Mijlocitor. Atunci hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie să fie curățite de orice mînjură a păcatului, prin sîngele divinului Miel al lui Dumnezeu. Prin harul lui Dumnezeu și prin efortul lor perseverent, ei trebuie să ajungă biruitori asupra păcatului”.

În aceste gînduri inspirate se reliefează trei adevăruri vitale pe care să le analizăm împreună.

1. Din cele de mai sus reiese în mod clar că va fi un timp cînd cei credincioși vor rămîine fără Mijlocitor înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu. În prezent, conform învățaturii Sfintelor Scripturi, Domnul Hristos mijlocește pentru noi în sanctuarul cereș și anume, în cea de a doua despărțitură a sanctuarului, în Sfînta Sfintelor, mijlocind cu propriul Său sînge ispășitor pentru iertarea și primirea aceluia care sînt în adevăr copii ai Bisericii Sale trăind în adevăr, și care în cuvînt și faptă sînt din Dumnezeu. Și aceasta, ca urmare a faptului că sînt „fără pată, fără zbîrcitură, sau altceva de felul acesta”, prin neprihănirea și îndreptățirea Domnului Hristos ce le-a fost dată. În acest fel ei vor fi

pregătiți a rămâne fără mijloacilor înaintea scaunului măririi din ceruri.

2. Al doilea gând ce se desprinde, al doilea adevăr vital, este faptul că adevărații credincioși ai Bisericii lui Dumnezeu au devenit biruitori prin harul și puterea Domnului Hristos, care este prezent înăuntrul lor.

Cu alte cuvinte, credincioșii pentru care cele amintite de Pavel în Gal. 2,20 sînt o realitate vie și continuă, ei, au trăit experiența răstignirii față de păcat și a trăirii împreună cu Hristos de așa manieră, încît Hristos trăiește în și prin ei. Viața spirituală pe care o trăiește în trup, este o demonstrare a identității lor cu Hristos. Acest har al experienței lor creștine, i-a făcut în stare să devină biruitori în înfruntarea cu păcatul. Această experiență trebuie să fie prezentă în viața credincioșilor mai înainte ca lucrarea mîntuirii noastre să se fi încheiat, să se fi consumat. Sîntem datori să mulțumim lui Dumnezeu pentru Mîntuitorul nostru, al cărui singe și al cărui har dă putere fiilor credinței de a ajunge biruitori asupra păcatului și a tendințelor firii. Numai atunci ne putem considera copii și membri ai Bisericii Sale, care trăiește și acționează în adevăr.

3. Al treilea adevăr pe care dorim să-l analizăm, este faptul că serva Domnului arată că pe parcursul acestei experiențe, noi ca credincioși avem partea noastră de făcut, iar Dumnezeu are partea Lui.

Serva Domnului sublinia faptul că pentru a cîștiga biruința în fața păcatului este necesar harul lui Dumnezeu, dar și eforturile perseverente ale celui în cauză.

Harul care ne dă tăria, îndrăzneala de a veni la Domnul Hristos, puterea, iertarea, primirea și îndreptățirea, toate acestea sînt partea lui Dumnezeu în mîntuirea noastră. Dar hotărîrea, pocăința (ca rezultat al convingerii), mărturisirea, credința și ascultarea (prin harul și puterea Sa), constituie partea noastră în această lucrare cu consecințe veșnice. Cînd aceste două părți acționează armonios și eficient, sîntem în adevăr copii ai Săi și membri ai Bisericii Sale.

Față de cele de mai sus, față de faptul că standardul neprihănirii nu poate fi coborît, iar Domnul dorește să-și primească cit mai curînd pe ai Săi „este necesară o lucrare deosebită de curățire, de îndepărtare a păcatelor din mijlocul poporului lui Dumnezeu de pe pămînt”.

„Cînd această lucrare se va înfăptui, atunci urmașii Domnului Hristos vor fi gata să-L vadă față către față”. Atunci Biserica se va înfățișa așa cum spunea Pavel Efesenilor: „slăvită, fără pată, fără zbircură, sau altceva de felul acesta”. Atunci ea va fi „frumoasă ca luna și curată ca soarele” (Cînt. Cînt. 6,10).

Sîntem datori a înălța glasul mulțumirii noastre pentru Dumnezeu, pentru Mîntuitorul și Răscumpărătorul nostru, și pentru Duhul Sfînt, care nu numai că ne-a deschis drumul spre viața veșnică, ci ne-a

dat un ajutor masiv pentru ca să fim asemenea Lui. Voința și înfăptuirea au purces de la El și prin El putem fi mai mult decît biruitori. Iată cîteva făgăduințe prețioase ale Cuvîntului lui Dumnezeu, care ne asigură de deplina cooperare divină în lupta cu păcatul:

— „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos” (1 Cor. 15,57).

— „.....Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici” (2 Petru 2,9).

— „Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fie potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci împreună cu isпита, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Cor. 10,13).

— „Harul Meu îți este de ajuns” (2 Cor. 12,9 p.p.).

Acestea sînt numai cîteva din multe și minunatele făgăduințe ale ajutorului divin în experiența vieții spirituale a celor credincioși. Serva Domnului ne asigură că:

„Nimic nu este, în mod aparent, mai neajutorat, și totuși mai invincibil, ca sufletul credincios care dîndu-și seama de nimicnicio sa se sprijină în totul pe meritele Mîntuitorului. Dumnezeu este gata să trimită pe toți îngerii cerului în ajutorul unui astfel de credincios, decît să-l lase să fie înfrînt de cel rău”.

Domnul Hristos veghează asupra copiilor Săi care sînt angajați în lucrarea desăvîrșirii lor spirituale. Fîind gata să intervină, atunci cînd sîntem în primejdia de a face un pas greșit. Nimeni, nici un suflet sincer și credincios, care cu o perseverență sfîntă s-a străduit să urce spre desăvîrșire, nici unul n-a rămas fără ajutor și nimeni n-a ajuns înfrînt.

Iubiți frați și stimate surori în nădejdea mîntuirii, din toate Comunitățile Uniunii A.Z.S. din scumpa noastră patrie: Un an a rămas în urma noastră cu toate plusurile și minusurile rieiții noastre. Ne-am făcut noi toată datoria față de Dumnezeu și față de viață, față de problemele și cerințele contemporane?

Obişnuim ca la încheierea anului să ne unim în a mulțumi lui Dumnezeu pentru binecuvîntările zilelor ce au trecut și este numai drept. Tot așa de drept este să ne amuzăm și activitatea noastră în Comunitate și la locul muncii noastre, pentru ca „omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună, devenind astfel tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor”.

Să folosim ocazia Săptămîinii de Rugăciune și mulțumire pentru a ne analiza viața și activitatea noastră. Dumnezeu ne invită a deveni biruitori prin harul Domnului Hristos. El ne invită a fiecare dintre noi să ajungem a nu mai avea vreoa pată sau zbircură în viața noastră. Dacă știm că mai există vreun păcat ascuns în viața noastră,

să ne îndreptăm către Domnul Hristos cu pocăință și mărturisire, pentru a primi iertare și a fi curățiți. Să nu uităm că Domnul Hristos se află la distanța unei rugăciuni de fiecare dintre cei ce-L caută cu inimă curată. Dragostea Sa, grija și harul Său ne sînt puse la dispoziție.

Dacă sîntem slabi din punct de vedere spiritual și avem nevoie de putere, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că El ne dă puterea spirituală de care avem nevoie. Dumnezeu iubește pe cei slabi (pe sfinții mai slabi), tot la fel cum îi iubește pe cei puternici și dorește ca toți să fie una în El.

Dacă s-ar întimpla să mai fie printre noi unii care sînt totdeauna dispuși a-și pleca urechile la influențe ce tind a aduce turburări și un spirit străin în Biserică, facem un apel stăruitor la păstrarea credinței și organizației Bisericii ce a fost dată sfinților. Poate că unii ca aceștia, pastori sau scumpii noștri frați din Comunitățile Bisericii, consideră că fac o lucrare a lui Dumnezeu, urmărind cu îndărătnicie propria lor cale, supunîndu-se influențelor ce în final ar duce la ruina spirituală. Unii poate sînt sinceri în zelul lor greșit. Dar oricine se angajează pe calea denigrării și nimicirii unității și încrederii frățești, cine acționează în mod individual sfidînd Biserica și conducerea ei la toate nivelele, sînt pe un drum greșit. Să reținem cele pe care inspirația divină ni le pune înainte:

„Acei care inițiază acțiuni de vestire a unor solii pe cont propriu, care, în timp ce pretind a fi învățați și conduși de Dumnezeu, nu fac altceva decît să dărîme ceea ce Dumnezeu a zidit de ani de zile, nu îndeplinesc voia lui Dumnezeu. Este un lucru cert că astfel de clemente sînt de partea marelui înșelător, Satan”. Să nu uităm nici odată că în timp ce Dumnezeu aduce în Biserică pe cei ce sînt în adevăr convertiți, Satan aduce — în același timp — persoane neconvertite în Biserică. În timp ce Domnul Hristos aruncă sămînta cea bună, Satan aruncă și el neghină în ogrorul Bisericii.

Dacă, așa cum am amintit mai sus, s-ar mai găsi printre noi asemenea influențe, asemenea elemente, facem un apel stăruitor la părăsirea a tot ceea ce poartă amprenta „îndreptăririi de sine”, tot ceea ce iese în afara organizației Bisericii. Nimeni nu poate fi gata pentru revenirea Domnului, în timp ce criticăm și batjocorim pe alții. Neprihănirea prin credință nu produce amarăciune și critică. Nu slăbește încrederea altora în doctrină și organizație, ci lucrează la unitatea absolută a Bisericii. Ea zidește și nu dărîmă.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru că El este prezent în viața Bisericii, pentru unitatea ei, pentru spiritual cel bun ce se manifestă în viața și activitatea ei și a pastorilor. Dorința de desăvîrșire ne-a îndemnat să facem un apel și la cei puțini care sînt sau au fost cîndva

în rindurile Bisericii, și care au apucat căi proprii, ridicându-se în ochii lor mai presus de frații și surorile sau colegii lor de slujbă. Dumnezeu ne invită pe toți să fim sare și lumină; să lăsăm ca viața și activitatea noastră să mărturisească pentru noi.

În acest ultim Sabat al Săptămânii de Rugăciune să ne reconsacrăm viața noastră a tuturor lui Dumnezeu și slujirii aproapelui nostru. El dorește ca fiecare dintre noi să fim fără pată, fără zăburătură sau altceva de felul acesta.

„De aceea, fraților, căutați cu atît mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată” (2 Petru 1,10).

„Să luăm dar bine seama, ca, atîta vreme cît rămîne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din... noi — să nu se pomenească venind prea tîrziu” (Ev. 4,1).

D. Popa

Responsabilitate istorică

(urmare din pag. 2-a)

a păcii și înțelegerii între popoarele lumii. Ideea noii ordini economice internaționale a cucerit conștiințele, a devenit o componentă a istoriei contemporane izvorită din eterna sete de dreptate a omenirii... Simțul responsabilității istorice față de destinele păcii, bunăstării și progresului poporului român, al tuturor popoarelor lumii, s-a materializat în acțiunea activă a României pentru largă acceptare și însușire a principiilor și căilor de făurire a noii ordini economice și politice internaționale.

Da! Coboriți din milenii de luptă și acțiune pentru păstrarea neîntinată a ființei naționale, am fost din totdeauna pe aceste locuri și ne-am angajat activ la materializarea marilor desiderate ale ființei umane, dorința de progres, de civilizație, de pace și înțelegerre între toate popoarele lumii, avînd în permanentă, la scară națională și internațională simțul responsabilității noastre istorice.

(Din presa zilei)

Domnul

neprihănirea noastră

Solia îndreptării prin Credință este într-adevăr întreita solie îngerească ?

O serioasă întrebare s-a ridicat în mintea unora care au auzit solia îndreptării prin Credință prezentată la Conferința de la Minneapolis cu privire la legătura pe care o are această solie cu întreita solie îngerească. În nedumerirea lor, un grup de frați au scris sorei E. G. White rugînd-o să-și spună opinia sa asupra acestei întrebări.

Cu privire la această întrebare și răspunsul ei, avem declarația dinsei, publicată, după cum urmează :

„Cîteva persoane mi-au scris, întrebînd dacă solia îndreptării prin Credință este întreita solie îngerească, iar eu răspund : „Este într-adevăr întreita solie îngerească”.

În această declarație este mai mult decît un răspuns scurt, clar, pozitiv, dat la o întrebare. Are un sens profund. El exprimă o serioasă avertizare și face un apel căduros, înțelept către fiecare credincios care crede în întreita solie îngerească. Să studiem cu atenție această declarație.

Îndreptățirea prin Credință afirmă serva Domnului, „este într-adevăr întreita solie îngerească”. Cuvîntul „într-adevăr” înseamnă, de fapt, în realitate, cu adevărat. Aceasta înseamnă că solia îndreptării prin Credință și întreita solie îngerească sînt aceleași în scop, țel și în rezultate.

Îndreptățirea prin Credință este calea lui Dumnezeu de a mîntui pe păcătoși, este calea Sa de a convinge pe cei păcătoși de vina lor. De asemenea, este calea lui Dumnezeu de a șterge vina lor, de a-i izbăvi de condamnarea Legii Sale divine și de a le da o nouă și dreaptă poziție înaintea Sa și înaintea sfintei Sale Legi. Îndreptățirea prin Credință este calea lui Dumnezeu de a schimba pe femeile și bărbații slabi în credință, păcătoși, biruiți de păcat, în creștini puternici, drepți, biruitori.

Așadar, fiind adevărat că Îndreptățirea prin Credință este „într-adevăr, de fapt, în realitate întreita solie îngerească”, trebuie că adevărată înțelegere și însușire a întreitei solii îngerești, are drept scop de a face pentru și în aceia ce o primesc, deplina lucrare a îndreptării prin credință. Că acesta este scopul soliei, rezultă clar din următoarele considerațiuni :

1. Marea și întreita solie din Apocalips 14, pe care noi o numim, cu expresia „întreita solie îngerească”, este declarată a fi „Evangelia veșnică”. Apoc. 14,6.

2. Solia face solemnă anunțare cum că „ceasul judecării Lui a venit”.

3. Ea îndeamnă, sfătuieste pe toți cei ce urmează să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu, cu cuvintele : „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, și închinați-vă. Celui ce a făcut cerul și pămîntul”. Versetul 7.

4. Rezultatul, sau rodul acestei solii de avertizare și de îndemn este creșterea spirituală a credincioșilor despre care se declară : „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Versetul 12.

În toată această prezentare noi avem faptele îndreptării prin credință. Solia este vestea cea bună a salvării din păcat, a salvării de condamnare, a salvării de la moarte. Judecata aduce pe bărbați și femei față-n față cu Legea neprihănirii, după care ei urmează să fie judecați. Din pricina vinii și condamnării lor, ei sînt avertizați să se teamă și să se închine lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă a frage după sine recunoașterea vinei, pocăința, mărturisirea și renunțarea de a mai păcătui. Acesta este motivul tertării, spălării și al îndreptării. Aceia care fac această experiență țin în caracterul lor dulcea și frumoasa virtute a răbdării, și acest lucru se realizează atunci cînd predomină irascibilitatea, un temperament minios, ce se aprinde repede, fapt care distruge liniștea, pacea, fericirea. Ce altceva este aceasta decît Îndreptățirea prin Credință ? Cuvîntul Domnului declară : „Deci, fiindcă sîntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos”. Rom. 5,1.

Ba încă și ceva mai mult, acești credincioși „păzesc poruncile lui Dumnezeu”. Ei pun în practică minunata schimbare ce constă în a înceta de a uri și călca Legea lui Dumnezeu, începînd a iubi și păzi dreptele ei precepte. Poziția lor față de Legea lui Dumnezeu este schimbată. Vina lor este ștersă, condamnarea lor îndepărtată și sentința de moarte este anulată. Primînd pe Isus Hristos ca Mîntuitor al lor, ei primesc dreptatea Sa și viața Sa.

Această minunată transformare poate fi adusă la îndeplinire numai prin harul și puterea lui Dumnezeu, și ea este înfăptuită numai în aceia care primesc pe Isus Hristos ca

Mihai Belina Czechowski

înlocuitor, ca garant, ca Răscum-părător al lor. De aceea, este spus că ei „păzesc credința lui Isus”. Acest fapt descoperă secretul bogăției și profunzimei lor experiențe. Ei au primit credința lui Isus, aceea credință prin care El, Domnul Isus a obținut biruința asupra lui Satana.

„Cînd cel păcătos crede că Domnul Isus este Mintuitorul său personal, atunci, potrivit făgăduințelor Sale sigure, Dumnezeu îi iartă păcatul și îi acordă, în dar, neprihănirea. Sufletul pocăit își dă seama că îndreptățirea sa vine de sus deoarece Domnul Isus Hristos, ca înlocuitor și garant al său, a murit pentru el, ca ispășire și îndreptățire a sa”.

Așa cum s-a arătat, noi găsim în experiențele aceluia care triumfă în solia ingerului al treilea toate faptele Îndreptăririi prin Credință. Pentru acest motiv, este foarte adevărat că Îndreptățirea prin Credință este „de fapt întreita solie îngerească”.

Și aici este bine să se atragă atenția asupra faptului că atât Îndreptățirea prin Credință cât și întreita solie îngerească sînt cu adevărat Evanghelia lui Hristos. Acest lucru este arătat cu claritate de apostolul Pavel, care declară că „Evanghelia lui Hristos... este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede... deoarece în ea este descoperită neprihănirea lui Dumnezeu pe care o dă prin credință și care duce la credință”. Rom. 1, 16.17.

(continuare în pag. 11-a)

25 februarie 1876. Cu o sută de ani în urmă, se sfîrșea din viață în K.U.K. Krankenhaus din Viena, pastorul Mihai Belina Czechowski, primul pastor adventist care a propovăduit întreita solie îngerească în Europa.

Pentru a comemora scurgerea unui secol de la acest trist eveniment, cum și pentru a analiza, pentru prima dată în istoria Bisericii noastre, riguros activitatea acestui neobosit dar contradictoriu slujitor al lui Dumnezeu, s-a organizat la Varșovia un Simpozion advent internațional, care s-a ocupat de viața și activitatea lui M.B. Czechowski.

La aceste lucrări au luat parte: **Henry Arvai**, președintele Conferinței Dunărea, Budapesta, Ungaria; **Bert B. Beach**, secretar al Organizației Adventiste Diviziunea Nord-Europe-West-Africa, Anglia; **Oswald Bremer**, consilier Diviziunea Euro-Africa, Berna; **Konstanty Bulli**, conferențiar, Academia Creștină de Teologie și profesor la Seminarul Teologic Polonez; **Rajmund Dabrowski**, redactor, Polonia; **Stanislaw Dabrowski**, președintele Uniunii A.Z.S. Polonia; **Jacques Frei-Fyon**, pastor Zürich, Elveția; **L. Erdelyi**, consilier, Uniunea A.Z.S. Ungaria; **W. Gastpary**, președintele Academiei Creștine de Teologie, Polonia; **J. Jankiewicz**, consilier Uniunea A.Z.S. Polonia; **Z. Lyko**, secretar al Uniunii A.Z.S. Poloneze; **Giuseppe**

De Meo, profesor, Institutul Biblic, Florența, Italia; **K.F. Mueller**, curator al Centrului de Cercetări E. G. White, Newbold, Anglia; **G. Oosterwal**, director Institutul Mondial pentru Misiuni, Conf. Generală A.Z.S.; **W. Polok**, directorul Seminarului Teologic Polonez; **Z. Poniowski**, directorul Institutului de Studii Religioase din cadrul Academiei de Științe Poloneze, **Dumitru Popa**, președinte al Uniunii de Conf. A.Z.S. București, România; **H.G. van Rijn**, pastor și profesor, Olanda; **F. Schönfeld**, directorul Seminarului din Friedensau, R.D. Germania; **W.R.L. Scragg**, președintele Diviziunii Nord-Europa Vest Africa, Anglia; **O. Sladek**, președinte al Uniunii A.Z.S. Cehoslovacia; **M. Szustek**, consilier Uniunea A.Z.S. Cehoslovacia; **O. Uebersax**, președintele Uniunii A.Z.S. Austria și **Alfred Vaucher**, profesor emerit, Seminarul A.Z.S. Collonges, Franța.

Lucrările acestei întîlniri au fost bine pregătite, făcîndu-se de ani de zile investigații în legătură cu activitatea lui M.B. Czechowski în Europa, strîngîndu-se documente valoroase și inedite în legătură cu activitatea lui.

Astfel, au fost prezentate un număr de 18 referate care au înfățișat viața și activitatea neobosită a acestui slujitor al lui Dumnezeu.

(continuare în Cop. 3-a)

Aspecte din timpul lucrărilor

Studiul de față ne aduce în atenție lucrarea Domnului Hristos în Sanctuarul ceresc, în dubla Lui calitate de Mare Preot și Mijlocitor în favoarea noastră.

Ne-am ocupat nu de mult despre lucrarea de ispășire a Domnului Hristos. Acum să-L urmărim în curțile cerului pentru a înțelege mai bine lucrarea dumnezeirii în favoarea mântuirii tuturor celor ce cred.

De fapt, putem deosebi trei aspecte fundamentale ale lucrării de ispășire a Domnului Hristos, în pro-

Isus Hristos

vități, fără să fie nevoie să rămână în mod permanent în poziția de a „sta” pe tronul său. Ideea expresiei de a „sta” sau „a fi așezat” ilustrează prin analogie, recunoașterea, sau validarea alegerii unei persoane într-un organism oarecare. Prezența și alegerea lui este în mod oficial recunoscută, validată, și deci acționează în această responsabilitate, deși el nu rămâne într-un singur loc, ci merge dintr-o parte în alta, uneori chiar poate fi absent, sau să fie însărcinat a face anumite lucrări în alte țări și totuși

MIJLOCITOR ȘI MARE PREOT*

cesul mântuirii. Centrul primului aspect este actul ispășirii, al sacrificiului de sine al Domnului Hristos ce s-a împlinit în trecut și care a avut loc odată pentru totdeauna (EPHAPAX), LA CRUCE. Sacrificiul Său ispășitor la crucea Golgoetei, constituie temelia celui de al doilea aspect al lucrării de ispășire a Domnului și care a început în ceruri, după înălțarea Sa la Tronul Măririi, în dreapta lui Dumnezeu. Acest de al doilea aspect cuprinde două faze distincte ale slujirii Sale în Sanctuarul din ceruri, pentru mântuirea celor ce cred, și a soluționării marelui lupte dintre Dumnezeu și Satan. Al treilea și ultimul aspect al lucrării mântuitoare a Fiului lui Dumnezeu, se va desfășura și se va împlini cu ocazia celei de a doua veniri a Domnului (EK DEUTERON), pentru mântuirea tuturor celor ce-L așteaptă și cred în lucrarea mântuirii (Ev. 9,28). În cele ce urmează, ne propunem să aprofundăm câteva idei majore ale celui de al doilea aspect al lucrării de ispășire a Domnului Hristos, a lucrării de mântuire, care are loc în perioada dintre înălțarea Sa biruitoare la ceruri și glorioasa Sa revenire pe norii cerului.

I. FUNCȚIA LUCRĂRII DE SLUJIRE A DOMNULUI ÎN CERURI.

A. Instalarea, confirmarea Domnului Hristos în slujba Sa din ceruri.

Noul Testament mărturisește iarăși și iară, că după înălțarea Sa la cer (Fapte 1,9-11), Domnul Hristos „stă” (Ef. 1,20 ; 2,6), sau „S-a așezat” (Ev. 1,3.13) „la dreapta măririi în locurile prea înalte” adică la dreapta lui Dumnezeu Tatăl. După „sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu” cu privire la Domnul Hristos cel înviat (Fapte 2,23-24). El, așa cum am amintit mai sus, „S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu” (vers. 33). Această înălțare și așezare la dreapta lui Dumnezeu este o împlinire a unui legământ divin și anume că unul dintre urmașii lui David va fi ridicat „pe scaunul lui de domnie” (vers. 30 ; vezi și Ps. 110,1 ; 2 Sam. 7,12). Dar înălțarea și înscăunarea Fiului lui Dumnezeu, după exe-

riența ispășitoare pe terra noastră, n-au fost numai o împlinire a profețiilor V. Testament (Ps. 110,1 ; 118,16), ci au fost de asemenea împlinirea propriilor Sale profeții, mai înainte de evenimentele finale ale lucrării Sale, când spunea: „De acum încolo, Fiul omului va ședea la dreapta puterii lui Dumnezeu” (Luca 22,69).

Instalarea Domnului Hristos la dreapta Tatălui în ceruri, înseamnă începutul slujbei Sale în Sanctuarul ceresc. Actul instalării în slujba Sa cerească, este urmat de o stare corespunzătoare instalării și înălțării Sale. În acest timp al așezării Domnului Hristos la dreapta măririi în ceruri, El nu se află în repaus sau într-o stare de odihnă inactivă (1 Cor. 15,25), ci El este angajat într-o activitate continuă. Instalarea Sa la dreapta lui Dumnezeu este actul prin care se recunoaște poziția Sa de PREOT, PROFET și REGE în Sanctuarul din ceruri, este începutul celei de a doua părți a lucrării Sale de ispășire și care a fost însoțită de revărsarea, în ziua Cincizecimii, a Duhului Sfânt făgăduit (Fapte 2,33) eveniment ce a fost auzit și văzut.

„Când Domnul Hristos a intrat înăuntru prin porțile cerului, El a fost așezat la dreapta măririi, în mijlocul adorării ingerilor. De îndată ce această ceremonie a fost adusă la îndeplinire, Duhul Sfânt a coborât asupra ucenicilor în torente bogate... Revărsarea Duhului în Ziua Cincizecimii a fost comunicarea cerului prin care se făcea cunoscut că inaugurarea lucrării Răscumpărătorului era terminată... El Cel deopotrivă cu Tatăl, ca Preot, a primit toată puterea în ceruri și pe pământ, și a fost Cel uns peste poporul Său”. (F.A. 387).

Cum trebuie să înțelegem noi ideea exprimată, cum și repetată ei folosire, prin care ni se înfățișează faptul că Domnul Hristos „stă” sau „a fost așezat”? În vechime, când, un monarh era în mod oficial, instalat, el era încoronat și se așeza pe tronul său. Din acel moment înainte, el rămânea un monarh încoronat, instalat pe tronul Său, deși era zilnic angajat în diferite acți-

el rămâne pe toată perioada mandatului său — instalat în funcția respectivă. În același fel, Domnul Hristos a fost instalat în această poziție în ceruri, pentru a sluji în permanență în Sanctuarul ceresc în favoarea celui păcătos.

Faptul că diaconul Ștefan a văzut pe Domnul Hristos „stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu” (Fapte 7,55-56), ne vine în sprijinul celor afirmate mai înainte. Ce importantă are oare această unică referire la Domnul Hristos ca „stând în picioare”? Este clară ideea că există o deosebire între „a sta jos” și „a sta în picioare”. Domnul Hristos, stând „în picioare la dreapta lui Dumnezeu”, exprimă funcția Domnului Hristos ca apărător al lui Ștefan în curțile cerești înaintea lui Dumnezeu, unde Domnul Hristos este Mijlocitorul și Susținătorul lui” (F.A. 100), chiar în momentul când diaconul Ștefan era condamnat la moarte de către judecătorii lui. Lucrarea Domnului Hristos în Sanctuarul ceresc are o influență directă asupra celor credincioși de pe pământ.

B. Domnul Hristos Preot și Mare Preot în ceruri.

Instalarea Domnului Hristos în slujba Sa din ceruri și inaugurarea lucrării Sale în Sanctuarul ceresc, ridică problema naturii, poziției Sale cerești pe care o ocupă, cum și a felului slujbei pe care El o îndeplinește în ceruri.

1. Domnul Hristos ca Preot ceresc. Epistola către Evrei folosește de trei ori termenul de „preot” (HIEREUS) cu referire la Domnul Hristos cel înălțat și așezat sau instalat la dreapta măririi în ceruri (Ev. 7,15 ; 8,4 ; 10,21). Cred că putem fi de acord cu mulți comentatori care spun că gândul cu privire la preoția Domnului Hristos în ceruri, constituie tema centrală a Epistolei către Evrei. Domnul Hristos este reprezentat ca un preot după rânduiala lui Melchisedec (Ev. 7,17), deci de o factură superioară întregii preoții levitice. Multe texte ale N. Testament, fac aluzie la funcția preoțească a Domnului Hristos, pe lângă declarațiile explicite cuprinse în Epistola către Evrei.

2. **Domnul Hristos ca Mare preot în ceruri.** O caracteristică deosebită a Epistolei către Evrei este prezentarea și dezvoltarea tipologică¹⁾ a slujbei de mare preot. Comentarii și specializii în materie ne spun că un studiu detaliat ne demonstrează că tipologia în Epistola către Evrei nu este nicicum influențată de către idealismul Platonice²⁾ sau de către speculațiile lui Philo³⁾.

Epistola către Evrei descoperă o profundă și bogată tipologie a slujbei de mare preot. Domnul Hristos este Marele Preot cereș (Ev. 2,17; 3,1; 4,14; 5,5.10; 6,20; 7,26; 8,1; 9,11), iar lucrarea Lui răscumpărătoare este văzută (prezentată) în termenii împlinirii antitipice a preoției levitice.

Chemarea adresată Domnului Hristos spre a fi Mare Preot cereș (Ev. 5,4), după rânduiala lui Melchisedec (Ev. 5,6.10; 6,20), vine ca o numire divină (Ev. 5,4), în timpul când Cel Prea Înalt, face public faptul că Fiul Său „a fost înălțat mai pe sus de ceruri (Ev. 7,26; Fapte 2,36).

Superioritatea slujbei de Mare Preot a Domnului Hristos stă în natura ei veșnică (Ev. 6,20; 7,17. 24-25; 5,6). Calea apropierii de Dumnezeu este astfel totdeauna deschisă datorită „mlei“ (Ev. 2,17), „credincioșiei“ (Ev. 2,17; 3,2), „măreției“ (Ev. 4,14), și a „sfințeniei“ (Ev. 7,26) Marelui Preot din ceruri. Slujba de Mare Preot a Domnului Hristos este desăvârșită pentru că El este „desăvârșit“ (Ev. 2,10), „sfințit, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși“ (Ev. 7,26), „fără de păcat“ (Ev. 4,15; 5,1-3) și S-a adus odată pentru totdeauna, ca sacrificiu (Ev. 7,27). De fapt ideea de sacrificiu ce s-a adus „odată pentru totdeauna“ este foarte des amintită în paginile N. Testament (Rom. 6,10; 1 Petru 2,24; 3,18; Ev. 7,27; 9,12. 26.28; 10,4.10.12.14; „Sacrificiul unic, ispășitor al Domnului Hristos pe crucea Golgotei face ca sistemul levitic să devină nenecesar. Moartea Sa unică, irepetabilă pe cruce, a fost plata răscumpărării noastre și în același timp eficientă“ (C.C.H. 74), pe baza căreia „Domnul Hristos poate sluji ca jertfă de ispășire și în același timp și ca Cel ce aduce jertfa, ca Mare Preot suprem, care aplică în lucrarea Sa cerească rezultatele jertfei ispășitoare de la Golgota“ (E.V. 260; T.V. 422).

Confirmarea poziției superioare a preoției Domnului Hristos, atotcuprinzătoare și desăvârșită, vine printr-un jurământ divin (Ev. 7,20-22). Domnul Isus, spre deosebire de preoția levitică a vechiului legământ (Ex. 28,1), a fost numit printr-un jurământ divin, iar preoția Lui deci, este mai slăvită și de fapt, singura în stare să mijlocească mintuirea deplină în noul legământ. În Domnul Isus Hristos, noi avem un „Mare Preot“ (Ev. 10,21), un „Mare Preot însemnat“ (Ev. 4,14) peste Casa lui Dumnezeu.

C. **Domnul Hristos ca Mijlocitor și Apărător cereș.** N. Testament conține o largă și profundă prezentare a lucrării Domnului Hristos în ce-

ruri, lucrarea de Mijlocitor (MEDIATOR). Moise a fost și el un „mijlocitor“, un mediator pentru darea Legii (Gal. 3,19), dar Marele Preot din ceruri este „Mijlocitor între Dumnezeu și oameni (1 Tim. 2,5), pentru că El „S-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți“ (1 Tim. 2,6). Lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos combină lucrarea atit a lui Moise, cit și a lui Aron. Prin vărsarea singelui Său (Ev. 10,10.19), Domnul Hristos se angajează într-o slujbă mai bună (Ev. 8,6), a unui legământ „mai bun“ (Ev. 8,6) a unui „legământ nou“ (Ev. 9,15; vezi Ier. 31,31-34), oferindu-ne astfel „Calea cea nouă și vie (Ev. 10,20), prin care noi putem „să ne apropiem de deplină încredere de tronul harului“ (Ev. 4,16). În adevăr, Domnul Hristos, El este Calea spre Sanctuarul cereș (Ev. 9,8). Continua lucrare de mijlocire a Domnului Hristos, Marele nostru Preot, din ceruri, este desăvârșită și oferă o eficacitate fără de egal, așa că nu mai este necesar nici un alt mijlocitor, nici o altă lucrare de mijlocire. Lucrarea Domnului Hristos în Sanctuarul cereș, include și aspectul șederii lui „la dreapta lui Dumnezeu“ (Rom. 8,34), simbolul unei activități continue (Ev. 8,5), prin care, sau mai corect spus datorită căreia păcatele mărturisite ale sfinților sînt iertate (1 Ioan 2,1). Activitatea aceasta a început imediat după înălțarea Domnului la cer „ca să se înfățișeze acum pentru noi, înaintea lui Dumnezeu“ (Ev. 9,24) și această activitate va continua atita vreme cît Domnul Hristos, va fi Mare Preot (Ev. 6,20; 7,3). **Marele nostru Preot mijlocește în mod individual pentru fiecare dintre cei ce se apropie de Dumnezeu prin El (Ev. 7,25).** Numai El singur este Mijlocitorul desăvârșit din Sanctuarul Cereș. Această mijlocire este un act desăvârșit al lucrării Lui de Mare Preot. El este Marele nostru Preot care mijlocește pentru noi, pentru ca prin credință, pocăință și convertire, noi să putem deveni părtași ai naturii Sale divine...“ Prin lucrarea continuă de mijlocire a Domnului Hristos, toți cei credincioși sînt susținuți și întăriți și au deschisă calea creșterii spirituale și deci, a perfecțiunii creștine.

II. SFERA ACTIVITĂȚII DOMNULUI HRISTOS ÎN CERURI.

A. **Tipologia sanctuarului cereș și pămîntesc.** Dacă Domnul Hristos activează ca Mare Preot în Sanctuarul cereș și este de asemenea angajat în lucrarea de mijlocire, atunci se ridică problema sferei activității Sale. Este problema naturii Sanctuarului cereș. Tipologia Sanctuarului N. Testament, a schemei spirituale „cereș-pămîntesc“ cu schema temporară corespunzătoare „prezent-trecut-viitor“, ne dă un răspuns clar. Acolo unde există un Mare Preot cereș, trebuie să existe de asemenea și un Sanctuar cereș (Ev. 8,1-2; 9,8.11.23-24). Pe baza acestei tipologii biblice, se poate avea o perfectă înțelegere a sferei

sau locului unde activează în ceruri, Domnul Hristos.

B. **Sanctuarul cereș în V. Testament.** Credinciosul din timpurile V. Testament avea cunoștință de realitatea unui Sanctuar sau Templu cereș. Diferiți psalmi ne vorbesc în repetate rânduri despre un „Locaș Sfînt“, sau „Sanctuar“, așa cum redau alte traduceri această expresie și pe care o găsim în psalmii: 63,2; 68,35; 96,6; 150,1. De asemenea vorbesc despre un „Templu... Sfînt“, unde Domnul Își are scaunul Său de domnie în ceruri (Ps. 114; 27,4). Profetii: Isaia, Mica, Habacuc și Iona dau mărturie despre realitatea existenței unui templu în ceruri (Is. 6,1; Mica 1,2-3; Hab. 2,20; Iona 2,7). Cartea lui Daniel contribuie într-o măsură foarte mare la înțelegerea noastră privind Sanctuarul cereș (Dan. 7,9-10, 13-14; 8,13-14; 9,24).

Dar mărturia cea mai puternică cu privire la realitatea Sanctuarului sau Templului din ceruri, este textul din Ex. 25,9.40, texte citate în Faptele Apostolilor 7,44 și Ev. 8,5. Aceste texte informează pe Moise că el trebuie să construiască un Sanctuar, după „CHIPUL“ ce i-a fost arătat. Textele de mai sus, se pare că duc la următoarele concluzii: 1) Originea Sanctuarului pămîntesc, este rezultatul unei viziuni cerești, al cărui chip i-a fost arătat lui Moise pe munte. 2) Sanctuarul pămîntesc nu este originalul, ci numai un „chip sau tip“ (Typos) al unei realități din afara terrei noastre (supramundan). 3) Sanctuarul pămîntesc este făcut după un model cereș, o reprezentare miniaturală a adevăratului Sanctuar din ceruri. Serva Domnului precizează în legătură cu aceasta: „El a prezentat înaintea lui Moise un model miniatural al Sanctuarului din ceruri, și i-a poruncit să facă toate lucrurile după modelul ce i-a fost arătat pe munte“ (PP. 343,357). Aceasta înseamnă că Sanctuarul pămîntesc este „Chipul și umbra“ (Ev. 8,5) modelului existent și în prezent în ceruri și nu umbra unei alte umbre. V. Testament ne furnizează o abundență de dovezi în favoarea existenței unui templu sau sanctuar cereș, în care Dumnezeu, ca Conducător al Universului tronază, înconjurat de nenumărate ființe cerești, fiind adorat în toată slava Sa.

C. **Sanctuarul cereș în N. Testament.** Cartea Apocalipsului conține părți importante ce ne furnizează informații explicite cu privire la un real și concret Sanctuar cereș. (Apoc. 4,1-2; 7,15; 8,3; 11,19; 14, 15,17; 15,5-6,8; 16,1.17). Vizionarul Ioan vede în viziune Sanctuarul cereș (Apoc. 11,19; 15,5) cu tronul său (Apoc. 4,1-2; 7,15). El ne prezintă obiectele ce se găseau atit în Sfînta (Apoc. 4,5; 8,3), cit și în Sfînta Sfîntelor (Apoc. 11,19). Sanctuarul cereș are dimensiuni vaste, conținînd miriade de îngeri care slujesc înaintea lui Dumnezeu (Apoc. 5,11), așa că „nici un exemplar pămîntesc nu poate să reprezinte vastitatea și slava lui“ (P.P. 357). Cartea Apocalipsului aduce în

atenție Sanctuarul, ca fiind locul unde destinul păcătoșilor se hotărăște și de unde pornește, sau unde se înfăptuiește judecata lui Dumnezeu (Apoc. 14,15-20; 15,5-8). Cartea Apocalipsului face deosebire între cer, ca fiind CER și Sanctuarul din ceruri cu cele două despărțituri ale lui (Apoc. 11,19; 14,15.17; 15,5).

Al doilea document al N. Testament în care tema Sanctuarului din ceruri este înfățișată în mod foarte concret, este Epistola către Evrei. Domnul Hristos ca Mare Preot este un „slujitor al Locului Prea Sfânt și al Adevăratului Cort, care a fost ridicat nu de om ci de Domnul” (Ev. 8,2), adică, Sanctuarul cereș în totalitatea lui. Comentarii sînt unanimitate de acord că expresiile „Sanctuar” (HAGIA) și „Tabernacol” sau „cort” (SKĒNĒ) sînt identice, exprimînd același lucru. Adevăratul sau „realul” Sanctuar (Ev. 9,24; 8,2) se află în ceruri. Sanctuarul pămîntesc nu a fost decît o copie, sau „chipul și umbra” realității cerești (Ev. 8,5).

În Epistola către Evrei, cap. 9, 1-5, Sanctuarul pămîntesc, cu cele două despărțituri ale sale este deschis în așa mod, ca să poată aduce în atenție cît mai puternic posibil distincția și importanța ce se acordă fiecăreia dintre cele două despărțituri și anume, Sfînta (prima parte) și Sfînta Sfințelor (a doua parte). Versetele 6 și 7 ale aceluiași capitol ne vorbesc despre activitatea „zilnică” sau continuă, cum și de cea „anuală” ce se aducea la îndeplinire în fiecare despărțitură a Sanctuarului.

Sanctuarul pămîntesc cu slujbele sau lucrările ce se săvîrșeau în ambele lui despărțituri, scriitorul începînd cu Ev. 9,8 leagă aceasta în mod tipologic și parabolic (v. 9) de realitatea cerești în noul legămînt. În Ev. 9,8 „cortul dintîi” cuprindea în totul Sanctuarul pămîntesc al vechiului legămînt și al „doilea cort”, care acum este arătat ca fiind „Sanctuarul” (ta hagia) și numit „cortul... mai mare și mai desăvîrșit” (Ev. 9,11), și care se referă la întreg „Sanctuarul cereș” cu ambele lui despărțituri. Pe baza unei astfel de evidente tipologii verticale a analogiei „pămîntestice-reșești” și „original-copie”, realitatea Sanctuarului cereș cu cele două despărțituri ale sale este prezentă în Epistola către Evrei. Acest fapt a fost în mod corect recunoscut de comentarii și teologi. Unii sugerează ideea că în Ev. 9, „ca un rezultat al unei consistente aplicări a schemei „original-copie”, trebuie să existe în ceruri un Sanctuar avînd două despărțituri, așa cum există și pe pămînt”. Realitatea unui Sanctuar avînd două despărțituri, așa cum este înfățișat în Epistola către Evrei, concordă cu dovezile V. Testament, cît și cu cele ale N. Testament.

O succintă privire asupra unora dintre interpretările problemei Sanctuarului din Epistola către Evrei, ne va înfățișa: 1) o veche „Interpretare Eclesiastică”, ce susține că Sanctuarul din Ev. 9,11, nu este o

realitate cerească, și a bisericii. Principala obiecțiune a acestei interpretări este aceea că de vreme ce Domnul Hristos a trebuit să „străbată cerurile” (Ev. 4,14), pentru a sta „la dreapta scaunului de domnie al mării, în ceruri”, (Ev. 8,1-2), El trebuia să treacă prin biserică. Dar în mod contrar, Epistola către Evrei susține că biserica trebuie să treacă prin Hristos, Mijlocitorul ei, spre a ajunge la tronul harului în ceruri (Ev. 4,14-16; 8,6; 9,15; 10,19-20; 13,16). 2) „Interpretarea Cosmologică” sugerează faptul că „adevăratul cort” este Domnul Hristos glorificat în natura umană, prin care putem să ne apropiem de Dumnezeu. O problemă principală a acestui punct de vedere este faptul că... „cortul acela mai mare și mai desăvîrșit” (Ev. 9,11), nu se poate referi la corpul naturii umane a Domnului Hristos, deoarece expresia „care nu este făcut de mîini omenești” nu se poate aplica în acest caz. 3) „Interpretarea Euharistică”, consideră cortul ca referindu-se la Glorificarea corpului lui Hristos, din care cineva se poate împărtăși în mod sacramental și euharistic. Această nouă interpretare catolică nu are nici un suport în text. 4) „Interpretarea Cosmologică” este interpretarea cea mai proeminentă astăzi. Ea susține că Domnul Isus după învierea și înălțarea Sa, a trecut prin ceruri, care sînt identificate cu Sfînta, pentru a ajunge în prezența lui Dumnezeu, adică Sfînta Sfințelor, care este identificată de către unii cu cerurile superioare sau cerul îngerilor. Mulți dintre cei ce susțin această interpretare recunosc o parte a analogiei tipologice, și anume că: corespondentul cereș al Sanctuarului pămîntesc constă de asemenea din două despărțituri. Dar acestea sînt interpretate ca fiind simbolice, ca fiind două sfere prin care a trecut Domnul Hristos. Critici foarte severe au fost aduse la adresa acestei interpretări: Astfel a) Dacă cortul din Ev. 9,11 este interpretat simbolic, ca fiind trecerea prin regiunile cerului de către Domnul în drumul Său către Sfînta Sfințelor, atunci avem în fața noastră o contradicție în legătură cu „adevăratul cort” din Ev. 8,2, care conține tronul lui Dumnezeu din ceruri. Ca atare, cortul menționat în Ev. 8,2 și 9,11 trebuie să fie considerat ca fiind identic. Amîndouă conțin adjective care definesc în mod categoric realitatea lor, și amîndouă se referă la Sanctuarul din ceruri ca un tot. b) Identificarea „cortului” cu regiunile cerului, sau chiar cu cerul, nu îndreptățește folosirea expresiei în Epistola către Evrei, unde cerurile sînt amintite de două ori ca fiind o parte a acestei creațiuni (Ev. 1,10-12), în timp ce „cortul” din Ev. 9,11, se spune că nu face parte din această creațiune, sau cum spune traducerea română, n-a fost „din zidirea aceasta”. c) Cînd expresia „cort” este folosită pentru o realitate nepămînteană, Epistola către Evrei are totdeauna Sanctuarul cereș — ca un tot — în vedere. De exemplu, traducerea Septuaginta

a Bibliiei, folosește totdeauna expresia — SKĒNĒ (cort) pentru a desemna întreg Sanctuarul și nu numai o parte a lui. d) Interpretarea Cosmologică nu este consecventă. Ea recunoaște tipologia în mod literal, dar o aplică în mod simbolic. e) Interpretarea Cosmologică ridică o contradicție. Vechiul și Noul Testament dau mărturie despre realitatea unui Sanctuar avînd două despărțituri în Sanctuarul cereș, dar interpretarea Cosmologică a Epistolei către Evrei, nu permite decît recunoașterea cerurilor ca fiind Sanctuarul.

Evitînd aceste interpretări simbolice și recunoscînd în același timp consistența tipologiei și a contextului biblic, Adventiștii, alături de mulți exegeți au recunoscut că Epistola către Evrei, dă mărturie despre un Sanctuar cu două despărțituri, un Sanctuar cereș (Ev. 8,1-2.5; 9,8.11.12.24.25), unde Domnul Hristos își aduce la îndeplinire slujba Sa de Mare Preot în două faze. Comentarii și teologii care au adoptat o interpretare neliterară, deci simbolică a Sanctuarului din Evrei, admit în mod franc, deschis, că interpretarea non-simbolică, în mod clar se acomodează cu cele cuprinse în text. Trebuie să reținem faptul că, susținerea că Epistola către Evrei ne vorbește despre un Sanctuar în ceruri, care are două despărțituri, convingere pe care Adventiștii o au, este de asemenea împărtășită de mulți teologi renumiți de astăzi.

În Evrei 9,24 se face afirmația că Domnul Hristos a intrat în ceruri. Acest text nu trage o linie de egalitate și identitate între cer și Sanctuar, ci subliniază faptul că Domnul Hristos a intrat în locurile cerești unde este așezat Sanctuarul și în care El își aduce la îndeplinire slujba Sa de Mare Preot. Acest text, demonstrează încă odată faptul că înălțarea Domnului Hristos la ceruri, marchează începutul celui de al doilea aspect al lucrării Sale ispășitoare (Ev. 10,2.14), lucrare ce va continua să se facă pînă la a doua Sa venire (Ev. 9,20).

III. NATURA LUCRĂRII DOMNULUI HRISTOS ÎN CERURI

A. Tipologia lucrării cerești a Domnului Hristos. În cele două părți de pînă acum ale lucrării noastre, am abordat, în mare, funcția, sau rolul lucrării Domnului Hristos în ceruri, cum și sfera, locul, de unde această lucrare se săvîrșește. Acum să ne îndreptăm către cea de a treia parte, care completează dezvoltarea logică, progresivă a problemei. Am văzut că acolo unde există un Mare Preot cereș, acolo trebuie să fie de asemenea și un Sanctuar cereș; și acolo unde există un Sanctuar cereș din două despărțituri acolo trebuie să fie de asemenea și o slujbă sau o lucrare în două faze, în ceruri. Aceasta, urmează în conformitate cu tipologia orizontală a slujbei preoției pămîntestă și a marilor preoți care slujeau zilnic și respectiv anual, în ceea ce constituia „Chipul și umbra lucrurilor cerești” (Ev. 8,5 și de

asemenea : P.P. 351 ; T.V. 418). Această analogie a tipologiei slujbei pămîntești în două faze ale ei și corespondentul ei în slujba — în două faze — a Domnului Hristos în ceruri, au fost susținute de mult timp de către Adventiștii de Ziua a Șaptea, ca fiind parte a teologiei biblice. În privința aceasta cineva făcea precizarea că : „Lucrarea de slujire pe care Domnul Hristos o îndeplinește în ceruri, are un dublu aspect și care corespunde împărțirii cortului în Sfînta și Sfînta Sfîntelor. Lucrarea Domnului Hristos în cele două faze ale ei în Sanctuarul ceresc, are paralelismul ei tipologic în preoția V. Testament.

B. Prima fază a lucrării Domnului Hristos în ceruri. Dacă lucrarea Marelui nostru Preot este în Sanctuarul ceresc, atunci care este natura precisă a lucrării pe care El o face în prima despărțitură a acestui Sanctuar?

Prima fază a lucrării Domnului Hristos în Sanctuarul Ceresc, corespunde slujbei, sau lucrării „zilnice“ din Sanctuarul pămîntesc și a preoției levitice, dar îi este superioară acesteia. Revărsarea Duhului Sfînt în Ziua Cincizecimii a fost comunicarea cerului ce anunța instalarea Domnului Hristos la dreapta mării în ceruri și începutul lucrării Sale în ceruri (Fapte 2,33). Prin Duhul Sfînt lucrarea de slujire a Domnului Hristos este în favoarea Bisericii, susținînd-o și apărînd pe cei credincioși în fața vrăjmașilor lor (Fapte 7,55-59).

Lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos între Dumnezeu și om (1 Tim. 2,5 ; Rom. 8,34), avînd la bază un legămînt mai bun (Ev. 8,6) și care face ca cel păcătos să poată avea intrare la tronul harului, este o realitate permanentă. Activitatea de mijlocire a Domnului Hristos (Rom. 8,34 ; Ev. 7,25 ; 9,24) cuprinde pe lingă alte lucruri și iertarea păcatelor (1 Ioan 2,1,2) și prezentarea rugăciunilor tuturor celor ce se adresează Tatălui în numele Său, cum și tot ceea ce este închinat Domnului, ca sacrificii spirituale. În armonie cu tipologia corespunzătoare, Domnul Hristos mijlociște cu propriul Său singe (Lev. 4,3 ; 16,6.15 ; Ev. 9,13-14) și transferă păcatele mărturisite și părăsite, în simbol și realitate, asupra Sanctuarului din ceruri (T.V. 418, 421). În timp ce păcatul mînjește, singele Domnului Hristos curățește (1 Ioan 1,7 ; Apoc. 1,5) iar Sanctuarul ceresc este purtător al păcatelor ce au fost mărturisite, părăsite și iertate, ale celor mîntuiți.

Domnul Hristos mijlociște înaintea Tatălui, dar El nu caută să îmbunzeze un Dumnezeu miniat, determinîndu-L să-Și schimbe atitudinea, mijlocind cu propriul Său singe. Dumnezeu Tatăl acceptă, primește, sacrificiul explator al Domnului Hristos și proclamă reconcilierea păcătosului cu Sine. Lucrare ce se datorește iubirii Fiului Său și biruinței cîștigate de Acesta împotriva lui Satan, și în El consideră biruitori pe toți cei ce se apropie de El prin Fiul Său, avînd în vedere

jertfa ispășitoare a Acestuia. (Rom. 5,8-11 ; Col. 1,20-22 ; 2 Cor. 5,14-21 ; Ef. 2,12-17).

C. A doua fază a lucrării Domnului Hristos în ceruri. A doua fază a lucrării Domnului Hristos în ceruri, în Sanctuarul ceresc, din punct de vedere tipologic, corespunde lucrării ce se îndeplinea „odată pe an“ deci lucrării săvîrșite de marele preot în ziua ispășirii. Sacrificiile zilnice și singele ce se aducea în Sanctuar, transferau păcatele de la popor, asupra Sanctuarului, și în consecință se impunea ca el să fie curățit în Ziua Ispășirii (Lev. 16,19). Ideea curățirii este predominantă în expresia ebraică KPR „a face ispășire“, și care este folosită de 16 ori în Lev. 16. Lucrarea de Ispășire implică curățirea (Lev. 14,19 ; 16,18-19 ; Ez. 43,26) și îndepărtarea păcatelor (Ier. 31,34). Ziua Ispășirii, în afară că era ziua curățirii și îndepărtării păcatelor, era de asemenea o zi a judecării (Lev. 23,29), o zi în care se luau hotăriri, deci și o zi a punerii de o parte, a separării și a unor decizii, o zi a îndreptării. Credinciosul era reabilitat atunci cînd era găsit nevinovat (Lev. 23,27-29), iar onoarea lui Dumnezeu era apărută atunci cînd dreptatea și judecata își spuneau cuvîntul.

Aceste monumentale evenimente asociate Sanctuarului pămîntesc, toate sînt cuprinse și aparțin „slujbei care este chipul și umbra lucrurilor cerești“ (Ev. 8,5), cum o denumește N. Testament. După cum serviciile în Sanctuarul pămîntesc culminau cu lucrarea marelui preot în Ziua Ispășirii cu toate aspectele ei curățitoare, de ștergere a păcatului, a judecării și îndreptării, tot așa a doua și finala fază a slujbei de Mare Preot a Domnului Hristos, este punctul culminant al lucrării Sale cerești din Sanctuar, din Sfînta și Sfînta Sfîntelor, unde, sau în lucrarea căvora se cuprind de asemenea curățirea, ștergerea păcatelor, judecata și îndreptarea. Sanctuarul ceresc are nevoie să fie curățit (KATHARIZESTHAI) cu sacrificii mai bune (Ev. 9,23-24). Acest fapt, această lucrare este de asemenea confirmată în Dan 8,14.

După cum în Sanctuarul pămîntesc marele preot intra în locul Prea Sfînt la încheierea anului ritual, și după ce în cursul acestui an ritual păcatele mărturisite au fost transferate asupra Sanctuarului, tot astfel era de așteptat ca Domnul Hristos să înceapă cea de a doua parte a lucrării Sale în Sanctuarul ceresc, spre încheierea timpului și a slujbei Sale de Mijlocitor în ceruri. În Ev. 12,22-24, „singele stropirii“ este legat de astfel de idei escatologice ca — Dumnezeu ca Judecător (Ev. 12,23.29 ; Iacob 4,12 ; 5,9), la adunarea miriadelor de îngeri în sîrbătoare (Ev. 12,22) și de credincioșii ce sînt scriși în cartea cerurilor (v. 23), toate acestea fiind aspecte esențiale ale scenelor judecării apocaliptice din Dan.7,9.10.13.14.22.26. Adventiștii nu sînt singuri în susținerile lor că aceste pasaje din Daniel 7 se referă la judecata ce precede venirea Dom-

nului, numită de asemenea și judecata de cercetare. Această judecată va avea loc mai înainte ca împărăția cea veșnică să fie dată în stăpînire sfinților, așa cum se arată clar în profețiile din Dan. 7,21-22. Începerea judecării precede ziua venirii Domnului și este determinată în mod precis în viziunea din Dan. 8 și interpretarea concludentă din Dan. 9. Punctul de pornire al celor 2300 de zile — ani ai profeției din Dan. 8,14, se află, așa cum știm, în primul decret al lui Artaxerxe la anul 457, în conformitate cu Dan. 9,24-27, iar încheierea acestei perioade de timp are loc în anul 1844, marcînd începutul celei de a doua faze a lucrării Domnului Hristos în Sanctuarul ceresc, deci intrarea în Sfînta Sfîntelor. Această fază corespunde din punct de vedere tipologic cu Ziua cea Mare a Ispășirii, cu lucrarea ei de curățire, de ștergere a păcatelor, cu judecata lui Dumnezeu și cu aspectele ei îndreptățitoare.

În Daniel la cap. 8, întrebarea cu referire la durata acestei lucrări (v. 13), își găsește răspunsul în vers. 14 unde citim : „Pînă vor trece două mii trei sute de seri și dimineți, apoi Sfîntul locaș (Sanctuarul sau Templul) va fi curățit“. Expresia ebraică, ne spun comentatorii, care arată că „sfîntul locaș va fi curățit“, (NISDAQ) apare numai aici în V. Testament și a fost tradusă în diferite feluri. Vechea traducere grecească, o traduce ca și în limba română „curățit“ folosind forma aceluiași verb ce este folosit în Lev. 16,19 cu referire la curățirea Sanctuarului în ziua Ispășirii, expresie folosită și în Ev. 9,23 cu referire la „curățirea lucrurilor cerești“. Ideea curățirii este cuprinsă în însemnătatea expresiilor ebraice din Dan. 8,14, dar conotațiile expresiilor : îndreptățire, reabilitare, sînt de asemenea parte a însemnătății ei. Acest scop larg al „curățirii“ Sanctuarului este subliniat de contextul capitolelor 7-9 din Daniel.

Printre principalele descoperiri din Daniel 7-9, sînt și arătarea acțiunilor pe care „cornul cel mic“ le va face împotriva sfinților Celui Prea Înalt (Dan. 7,24-27 ; 8,24) asupra vremurilor și a Legii (Dan. 7,25 ; 8,12) și asupra Sanctuarului cu sistemul său de mijlocire, și asupra Mijlocitorului (Dan. 7,20.25 ; 8,11-13). Faza eclesiastică a puterii „cornului cel mic“, introduce în scenă un pseudo-mijlocitor, un fals sistem de mijlocire și o jertfă ce este în sine o blasfemie (Dan. 8,11-12). Acest amestec în prerogativele divine este limitat la o perioadă definită de timp. Începînd cu încheierea perioadei de 2300 de zile-profetice, adică anul 1844, Domnul Hristos a început cea de a doua fază, cea finală, a lucrării Sale de mijlocire în Sanctuarul ceresc și din acel moment înainte, cea de a doua fază a slujirii Marelui nostru Preot în ceruri este în mod progresiv descoperită. De la 1844, destinul veșnic al sfinților din toate veacurile este hotărît în mod irevocabil, în timpul judecării de cercetare ce are loc înainte de venirea de a doua oară a Dom-

nului (Dan. 7,9-10. 13-14; 8,14; Apoc. 11,-1-3), pe baza celor cuprinse în cărțile din ceruri, unde s-a reținut întreaga viață manifestată sau lăuntrică a oamenilor (Dan. 7,10; Ev. 12,23; Apoc. 11,1-3). Din această lucrare finală, face parte și lucrarea de curățire a Sanctuarului Ceresc (Dan. 8,14; Ev. 9,23-24, Lev. 16,19), curățirea lui de întinărirea păcatelor celor sfinți, cum și curățirea „cugetelor... de faptele moarte”, sau care duc la moarte, cum redă altă traducere acest gând, „așa ca să sluiți Dumnezeului Celui viu” (Ev. 9,14). În toate aceste aspecte ale fazei finale a slujirii Domnului Hristos, Sanctuarul ceresc cu tronul lui Dumnezeu este curățit și îndreptățit înaintea universului, iar poporul lui Dumnezeu este de asemenea îndreptățit.

Profețiile din Daniel și Apocalips, împreună cu descoperirea lucrării Domnului Hristos în ceruri, așa cum sunt prezentate în V. și N. Testament, ne îndreaptă în repetate rânduri către cea de a doua fază a slujbei de Mare Preot a Domnului Hristos, faza finală în Sanctuarul ceresc. Această lucrare implică aspectele curățirii, ștergerii păcatelor, judecării și a îndreptării lui Dum-

nezeu, a adevărului Său, și a porucii lui Său, de pe pământ. Această acțiune finală a lucrării de mijlocire, a judecării și îndreptării constituie o parte importantă a rezolvării luptei de veacuri a păcatului împotriva mîntuirii, a lui Satan împotriva Domnului Hristos, luptă spirituală în care toți păcătoșii sînt angrenați. Ce are loc în ceruri, în aceste ore ale încheierii Planului de Mîntuire, este de o importanță capitală pentru pregătirea celei de a doua veniri a Domnului Hristos și deci a celui de al treilea aspect al lucrării Domnului Hristos. De asemenea este de o vitală importanță pentru triumful final al Bisericii lui Dumnezeu.

A înțelege, a predica și a învăța despre lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos în Sanctuarul din ceruri, în cele două faze ale ei, înseamnă :

1) A intra într-o profundă și bogată experiență cu Mintuitorul nostru, 2) a vesti o completă și nu o Evanghelie parțială, 3) a aduce pe păcătoși la lumina deplină a Planului de Mîntuire al lui Dumnezeu, cu partea dătătoare de viață a adevărului cu privire la Sanctuar.

Pagini de istorie avântă

Domnul

neprihănirea noastră

(urmare din pag. 6)

Faptele prezentate aici sînt acestea :

1. *Evangelia este o manifestare a puterii lui Dumnezeu la lucru, salvînd pe păcătoși din păcatele lor și plantînd în ei propria Sa neprihănire.*

2. *Dar acest lucru este făcut numai pentru aceia care cred.*

3. *Aceasta înseamnă a fi îndreptățit prin credință.*

4. *Și acesta este scopul atît a soliei îndreptării prin credință cît și al treitei solii ingerești.*

Așadar, care este învățătura importantă ce trebuie să o reținem din expresiile studiate? Care este avertizarea pe care ne-o dă? Iat-o, prezentată în mod deschis, după cum urmează :

Toți aceia care primesc, acceptă întreita solie ingerească trebuie să trăiască Îndreptățirea prin Credință. Ei trebuie să descopere pe Domnul Hristos în și prin ei. Trebuie să cunoască prin experiență personală lucrarea transformării, a regenerării. Trebuie să aibă deplină asigurare căci au fost născuți din nou, de sus, și că au trecut de la moarte la viață. Trebuie să știe că vina

lor a fost ștersă, că au fost salvați de sub condamnarea Legii și astfel sînt gata să se infățiseze înaintea scaunului de judecată a lui Hristos. Trebuie să cunoască printr-o experiență de biruință că au primit și că sînt păziți prin „credința lui Isus”, și că prin această credință ei primesc putere de a păzi poruncile lui Dumnezeu.

A nu trăi această experiență înseamnă a pierde reala, vitala și răscumpărătoarea virtute a întreitei solii ingerești. Dacă nu se va obține această experiență, credinciosul va avea numai teoria, învățăturile, frazele și acțiunile soliei. Acest lucru va însemna o teribilă și fatală greșală. Teoria, învățăturile, chiar cele mai zeloase acțiuni ale soliei nu pot salva pe păcătos din păcat și nici pregăti inima pentru a sta înaintea lui Dumnezeu la judecată.

Sîntem avertizați cu privire la primejdia de a face această fatală greșală. Formalismul — avînd „forma cunoașterii adevărului din Lege”, fără a avea o experiență vie în Domnul Isus Hristos — este stîncă ascunsă sub apă ce ruinează mii și mii de preluși urmași ai Domnului Hristos. Împotriva aces-

4) a produce în fiii credinței aceea conștiință cu privire la ceasul judecării lui Dumnezeu (Apoc. 14, 8-12) și 5) a face pregătirea necesară spre a sta în acel ceas, numai prin Domnul și Mintuitorul nostru Isus Hristos. Maranata (1 Cor. 16, 22; Apoc. 22,20).

*) Subiectul teologic al celei de a doua Conferințe de Orientare din anul 1976.

1) **Tipologie** — (grecește typos = model, tip+logos, studiu).

Studiu sau determinare a tipurilor în care se pot clasifica obiectele, fenomenele, etc. dintr-un domeniu oarecare; clasificarea rezultată în urma acestui studiu — ansamblu de tipuri. Ramură a psihologiei, care studiază tipurile în care se pot clasifica oamenii, luînd ca bază, fie un anumit proces psihic, fie un grup complex de însușiri ale personalității.

2) **Platon** (427-347 în Hr.), filozof grec. Unul dintre cei mai mari gânditori ai antichității. După Platon, adevărata realitate o constituie ideile sau formele, esențe inteligibile, constituind o esență în sine, în afara spațiului și a timpului.

3) **Philon** din Alexandria, sau Filon Iudeul (25 Hr. — 40 d. Hr.), filozof mistic grec, de origine evreu. Seful școlii iudeo-alexandrine. A interpretat alegoric „Vechiul Testament” prin prismă filozofică grecească și a influențat neoplatonismul și creștinismul prin doctrina sa despre „Logos” conceput de el ca mediator între Dumnezeu și lume.

lei primejdii sîntem noi avertizați în mod solemn.

Dar în această declarație din Cuvîntul Domnului este mult mai mult decît o avertizare. Este de asemenea un apel — un zelos și atrăgător apel de a intra în părtășie cu Isus Hristos Domnul nostru. Este o chemare către cele mai înalte culmi ale experienței creștine. Avem asigurarea că atunci cînd sîntem îndreptății prin credință, vom avea pace cu Dumnezeu și vom fi în stare să ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu. Există fîgăduința că noi nu vom fi dați de rușine suferînd înfrîngere în lupta cu păcatul, deoarece dragostea lui Dumnezeu Tatăl este turnată din plin în inima noastră prin Duhul Sfînt care ne-a fost dat. Rom. 5,1-5.

O, dacă am fi luat seama, așa cum ar fi trebuit, atît la avertizare cît și la apel atunci cînd ne-au fost adresate într-un mod aparent ciudat, totuși impresionant la Conferința din 1888! Cum s-ar fi îndepărtat incertitudinea; ce rătăcirii, înfrîngeri și pierderi ar fi fost evitate! Ce lumină, ce binecuvîntare, ce biruință și progres ar fi venit asupra noastră! Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu care ne iubeste cu o iubire veșnică, că nu este prea tîrziu nici chiar acum să răspundem din toată inima atît la avertizare cît și la apel, și să primim marile binecuvîntări prevăzute.

M. Popa

In acest capitol, apostolul Pavel continuă îndemnrurile începute în capitolul precedent. Cititorii lui sînt slabi, lipsiți de o hrană substanțială, hrăniți încă cu „lapte” în timp ce ar fi trebuit să aibă o hrană consistentă. El le propune deci, să lase în urmă cele dintîi învățături ale Evangheliei și să meargă mai profund în învățăturile lui Dumnezeu.

Începînd cu versetul 4, el avertizează o solemnă avertizare împotriva pericolului apostaziei. Din primele lui declarații, ar reieși că apostolul Pavel se adresează cititorilor săi în mod special. Dar versetele 8 și 9 ne asigură că el așteaptă „lucruri mai bune” de la ei. Se lasă totuși impresia, că în timp ce ei nu aveau o urgentă nevoie de sfatul și îndreptarea lui, existau suficiente motive în atitudinea lor, care să justifice avertizarea ce li se adresa.

În ultima parte a capitolului, versetele 10 la 20, apostolul discută jurămîntul pe care Dumnezeu l-a făcut lui Abraam, arătîndu-i imutabilitatea sfatului lui Dumnezeu și întărind nădejdea ce le-a fost pusă înainte.

Evrei 6,1-3: „De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos, și să mergem spre cele desăvîrșite, fără să mai punem din nou temelia pocăinței de fapte moarte și a credinței în Dumnezeu, învățatura despre botezuri, despre punerea mîinilor, despre învierea morților și despre judecata veșnică. „Să vom face lucrul acesta, dacă va voi Dumnezeu”.

Aceste versete sînt legate în mod strîns de îndemnul dat în capitolul precedent, de a depăși „momentul copilăriei” noastre spirituale și să acționăm asemenea unor bărbați și femei maturi. Apostolul considera că cei cărora le era adresată epistola, fuseseră destul timp copii și că era de acum timpul să crească. Autorul enumeră șase puncte fundamentale de doctrină ale bisericii creștine, pe care însă el nu intenționează a le discuta. El nu intenționează să renunțe la aceste învățături, dar Pavel dorește să construiască pe ele o solidă suprastructură. Constructorul care totdeauna nu va face altceva decît să pună temelii, nu va termina niciodată o construcție. Apostolul Pavel dorește ca și din punct de vedere spiritual să desăvîrșească, sau să completeze structura clădirii lor spirituale.

VERSETUL 1 — „SĂ LĂSAM”, înțelegînd aceasta nu în sensul de a uita, dar, odată pusă temelia, să încetăm construirea temeliei, trecînd la construcția dificilului la care sîntem angrenați.

„POCĂINȚA”. Pocăința este menționată ca fiind primul principiu de bază. Învățătura aceasta era predominantă în V. Testament. Profetul Ezechiel spunea:

„Întoarceți-vă și abateți-vă (pocăiți-vă) de la toate fărâdelegile voastre, pentru ca să nu vă ducă nelegiuirea la pieire” (Ez. 18,30 u.p.). „Pocăiți-vă, întoarceți-vă și abate-

epistola către

ți-vă de la idolii voștri, întoarceți-vă privirile de la toate urichimile voastre” (Ez. 14,6). „Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?” (Ez. 33,11). Ioan Botezătorul pregătea calea venirii Domnului Hristos predicînd botezul pocăinței” (Marcu 1,1-4).

Deci, pocăința (gr. Metanoia) însemnează „o schimbare a minții” (2 Cor. 7,9). Cel care în adevăr s-a pocăit, își analizează cu seriozitate faptele trecutului, le așează în balanța evaluărilor divine, respinge orice motiv și orice acțiune nestîntă și prin harul divin ajunge să înlocuiască ceea ce este firesc, cu ceea ce este dumnezeesc (Rom. 12,2). Pocăința nu este o experiență emoțională, ci un proces profund care afectează întreaga viață, ajungînd la experiența apostolului Pavel care spune: „Căci, dacă este ceva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Cor. 5,17).

CREȘTINȚA ÎN DUMNEZEU, este a doua pe lista doctrinelor fundamentale. Capitolul unsprezece al epistolei către Evrei, este un comentariu cu privire la necesitatea credinței, cum și a modului în care credincioșii din vechime o practicau. Pocăința și credința sînt atît de familiare cititorului Noului Testament, încît nu avem prea multe de spus în legătură cu ele. Ele sînt primii pași ai vieții creștine, față de care nu există progres, nimic nu se poate face în ceea ce privește apropierea noastră de Dumnezeu.

Pocăința privește faptele „cele moarte”, dar credința ne duce la Dumnezeu. Pocăința vizează latura negativă a vieții de credință, credința pe cea pozitivă. Faptele cele vechi ale firii păcatului trebuie abandonate. Ceea ce este nou, iluminat divin să fie predominant în viața voastră.

VERSETUL 2 — „ÎNVĂȚATURA DESPRE BOTEZURI”. Unii cercetători ai Sfințelor Scripturi s-au poticnit, pentru că vorbind despre botezuri apostolul Pavel folosește pluralul, bine știind că tot marele Pavel spune categoric: „Este un singur Domn, o singură credință, UN SINGUR BOTEZ” (Ef. 4,5). Tot la plural este folosită și expresia din Evr. 9,10 și care este tradusă cu „feluri de spălături”, expresie ce se referă la diversele spălări rituale iudaice de curățire. Desigur nu la aceste „spălări rituale” face Pavel referire în acest verset, deoarece el nu le considera ca fiind

o doctrină fundamentală a credinței creștine sau iudaice.

Expresia grecească folosită aici (Baptismo, sing. baptismus) nu este expresia folosită pentru a defini botezul creștin, care este BAPTISMA (Mat. 3,6). Baptisma se găsește numai în acest verset și de asemenea în Marcu 7,4,8; Ev. 9,10. În aceste texte, expresia se referă la diversele acte rituale iudaice de purificare.

Folosind pluralul expresiei baptismoi, putem concluziona că marele apostol Pavel avea în vedere cele două botezuri din Biserica Creștină și anume, botezul cu apă și botezul cu Duhul Sfînt. În legătură cu aceste două botezuri, Ioan Botezătorul preciza: „Eu... v-am botezat cu apă; dar El vă va boteza cu Duhul Sfînt” (Marcu 1,8). După învierea Sa din morți, Domnul Isus spunea: „Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfînt” (Fapte 1,5). Deci, avînd în vedere aceste declarații ale Sfințelor Scripturi, sîntem îndreptățiți a crede că botezul prin apă și botezul cu Duhul Sfînt sînt cele două botezuri la care se referă expresia baptismoi.

„PUNEREA MÎINILOR”. În Vechiul Testament, gestul punerii mîinilor simboliza transmiterea binecuvîntării și a unei slujbe și era o lucrare poruncită de Dumnezeu. Astfel, Leviții erau hirotonisiți în slujba lor prin punerea mîinilor „să fie închinați astfel în slujba Domnului” (Num. 8,10-11). Tot astfel a fost și Iosua, confirmat în slujba sa: „Domnul a zis lui Moise: „Ia-ți pe Iosua fiul lui Nun... și să-ți pui mîna peste el”. „Și-a pus mîinile peste el, și i-a dat poruncă, cum spusese Domnul prin Moise” (Num. 27,18,23; Deut. 34,9).

În Noul Testament se folosea același procedeu. În mod deosebit reținem faptul că punerea mîinilor de către apostoli după botez era un act prin care cei credincioși primeau Duhul Sfînt (Fapte 8,17,18; 19,6). „...Duhul Sfînt era dat prin punerea mîinilor apostolilor” (v.18). Această orînduire divină care a fost părăsită merită să fie studiată de către poporul lui Dumnezeu. Aici, apostolul o enumeră ca fiind printre principiile fundamentale ale creștinismului.

„DESPRE ÎNVIEREA MORȚILOR”. „...Că morții înviază, a arătat însuș Moise, în locul unde este vorba despre — RUG, cînd numește pe Domnul — Dumnezeu lui Avraam, Dumnezeu lui Isaac și Dumnezeu lui Iacov” (Luca 20,37; vezi de a-

e v r e i

semenea : Ps. 16,9-10 ; Isa. 26,19 ; Dan. 12,2).

Și Noul Testament subliniază în același fel problema învierii. Apostolul Pavel concretizează importanța învierii atunci când spune : „Dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică, și zadarnică este și credința noastră” (1 Cor. 15,13-14).

„DESPRE JUDECATA VECINICĂ”. Din cele mai vechi timpuri credincioșii au știut că Dumnezeu va face o judecată. „Și pentru ei a proorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, când a zis : 'Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată...'” (Iuda 14-15).

Și în Noul Testament problema judecății divine ocupă un loc de frunte în doctrina creștină. (Mat. 12,41-42 ; 25,31-46 ; Luca 11,31-32 ; 2 Cor. 5,10).

Este bine să reținem faptul că aceste șase puncte fundamentale ale credinței creștine sînt aceleași în Noul Testament ca și în Vechiul Testament. Ele constituie „temelia tare a lui Dumnezeu ce stă nezuguduită” (2 Tim. 2,19).

Este un gând plin de mîngiere și putere a ști că în timp ce unele schimbări au avut loc datorită intrupării Domnului Isus, temelia principiilor credinței este aceeași, că ea stă sigură, de nezuguduit, a ști că Dumnezeu n-a mintuit pe cei păcătoși din Vechiul Testament pe baze diferite de cei din Noul Testament. Rămîne permanent valabil faptul că pentru păcătoși există un singur nume în care poate fi mintuit și anume — Isus Hristos —.

Pe bună dreptate, cineva ar putea să se întrebe în legătură cu afirmația că toate aceste principii fundamentale sînt aceleași în ambele dispensațiuni, și să citeze ca exemplu, botezul. Nu vom intra în polemică cu nimeni. Aș dori să subliniez faptul că botezul nu este o orînduire strict nou-testamentală, ci botezul a fost folosit și înainte de Domnul Hristos. De exemplu Ioan Botezătorul, înaintemergătorul Domnului Hristos, boteza „în Betabară dincolo de Iordan” (Ioan 1,28), și avem suficiente motive să credem că n-a fost primul care boteza, ci cu mult timp în urmă era în uzanța iudaică un fel oarecare de botez.

VERSETUL 3. — Pavel, autorul epistolei către Evrei, va „lăsa acum aceste principii, cu speranța și încrederea că ele sînt pe deplin și bine înțelese. El va părăsi aceste adevăruri fundamentale, așa cum

un copil va părăsi abecedarul său, pășind mai departe în cunoștințele sale. În realitate însă, nici un elev și nici cel mai de seamă savant nu va părăsi alfabetul învățat, ci în permanență el va folosi cele 26 de litere ale alfabetului. La fel și cu aceste adevăruri fundamentale. Apostolul Pavel intenționează să prezinte unele adevăruri mai profunde, o hrană „mai tare”, care-l va călăuzi spre lucrarea de Mare Preot a Domnului Hristos să studieze Sanctuarul cereș și adevărul Cort. Dar mai înainte de a păși în acest câmp de studiu, el face o digresiune spre a se ocupa de soarta celor ce resping Cuvîntul lui Dumnezeu, după ce au fost luminați odată, adresînd un cuvînt de avertizare.

EVREI 6,4-12 — „Căci cei ce au fost luminați odată, și au gustat darul cereș, și s-au făcut părtași Duhului Sfînt,

„Și au gustat Cuvîntul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor,

„Și cari totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși, și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu și-L dau să fie batjocorit.

„Cînd un pămînt este adăpat de ploaia care cade adesea pe el, și rodește o iarbă folositoare celor pentru cari este lucrat, capătă binecuvîntare de la Dumnezeu.

„Dar dacă aduce spini și mărăcini, este lepădat și aproape să fie blestemat, și sfîrșește prin a i se pune foc.

„Măcar că vorbim astfel, prea iubiților, totuși de la voi așteptăm lucruri mai bune și care însoțesc mîntuirea.

„Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră și dragostea, pe care ați arătat-o pentru Numele Lui, voi, care ați ajutat și ajutorăți pe sfinți.

„Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeași rivnă, ca să păstreze pînă la sfîrșit o deplină nădejde.

„Așa încît să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele”.

Această parte a capitolului 6 se ocupă cu soarta aceluia care renunță la credință și se îndepărtează de Dumnezeu. Unii ca aceștia, spune el, „este cu neputință să fie înnoiți iarăși, și aduși la pocăință”. Un fapt ce trebuie bine subliniat, este acela că soarta aceasta va fi împărțită numai de către cei ce persistă în neascultarea și refuzul lor de a se pocăi.

De două lucruri trebuie să fim în gardă atunci cînd ne ocupăm de problemele de exegeză pe care le ridică aceste versete. În primul rînd, este ideea că toți cei care au căzut de la credință nu se mai pot întoarce, deci, nu se mai pot pocăi și în consecință ar fi în mod ireversibil pierduți. Această învățătură a adus multă descurajare și pierdere de suflete. Primejdia cealaltă, reversul primei, este tot așa de reală. Dacă este nădejde de

mîntuire pentru toți cei ce se pocăiesc, și în final toți vor fi mîntuiți, atunci de ce să ne mai alarmăm ? Dacă nu există un păcat de neiertat, atunci, de ce să ne facem probleme ? Această concepție este de asemenea o doctrină falsă. Există un păcat de neiertat și noi trebuie să fim atenți ca niciodată să nu ajungem în această situație. Acest lucru îl vom analiza la momentul potrivit.

VERSETUL 4 — Problema ce se pune este posibilitatea reînnoierii la credință, la o viață spirituală, a unora ce au avut o profundă experiență creștină, dar care au apostaziat. Este oare posibil ca ei să ajungă din nou părtași comuniunii creștine și să se bucure iarăși de milostivirea divină ?

Autorul nu discută aici situația unor creștini obișnuți, ci a aceluia ce o avansată experiență creștină. Aceasta pentru că Pavel subliniază faptul că ei „au fost luminați odată” și „au gustat darul cereș”. „A fi iluminat”, este o expresie obișnuită spre a arăta spre cel care a primit pe Hristos (Ef. 1,18 ; Ioan 1,9). „A gusta darul cereș”, înseamnă binecuvîntarea iertării păcătorilor și probabil, de asemenea, unele daruri speciale ale Duhului Sfînt.

Ei au fost, de asemenea părtași „Duhului Sfînt”; aceasta însemnează că au primit Duhul Sfînt. Din toate acestea se desprinde clar faptul că cei despre care ne ocupăm acum, au fost în adevăr convertiți și au făcut progrese categorice și vizibile în viața lor spirituală.

VERSETUL 5 — Ei „au gustat Cuvîntul cel bun al lui Dumnezeu”. Acest fapt cuprinde o apreciere asupra Cuvîntului divin și a făgăduințelor lui Dumnezeu.

„Părtași ai veacului viitor”. În timpurile apostolice multe minuni au fost înfăptuite. Bolnavi au fost vindecați ; cei împilați de cel rău, eliberați și unii care admiseră somnul morții au fost readuși la viață. A gusta, a te împărtași de aceste puteri, înseamnă a avea parte de ele, fie ca unul asupra căruia aceste puteri au acționat, fiind obiectul unei vindecări sau al unei minuni oarecare, sau poate că unul prin care aceste minuni s-au făcut. Înseamnă că aceste persoane au fost martore puterii lui Dumnezeu care s-a manifestat săvîrșind fapte ce sînt dincolo de puterea omului spre a fi înfăptuite.

VERSETUL 6 — Versetul acesta ridică o problemă pe care am mai amintit-o la începutul acestui capitol. Este vorba de cei care datorită unei apostazii majore s-au îndepărtat de trupul lui Hristos, Biserica Sa. Comentatorii sînt unanim de acord că avem aici o traducere mai puțin reușită a acestui verset, căci din lectura lui reiese că cei care au fost părtași ai acestei puteri divine, au avut parte de a fi mijlocul prin care puterea divină s-a manifestat, și apoi au apostaziat. Unii ca aceștia „este cu neputință să fie înnoiți iarăși”... fiindcă ei răstignesc

din nou, pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit“.

Aceste cuvinte au fost un izvor de temeri pentru cei care s-au temut că au depășit barierele milei lui Dumnezeu, ajungând să se facă vinovați de păcatul împotriva Duhului Sfânt, păcat de neiertat. Se pare că el ar pecetlui pentru totdeauna soarta veșnică a celor în cauză, considerându-i în mod irevocabil pierduți, din punct de vedere spiritual.

În legătură cu această problemă s-au emis diferite interpretări, dintre care reținem atenția asupra a două care sînt mai proeminente.

1) Că apostazia de care amintește apostolul aici este săvîrșirea păcatului de neiertat, așa cum am arătat mai sus.

2) Faptul că, bineînțeles, pasajul acesta nu învață, nu subliniază completa lepădare a celor în cauză, ci condiționează această ipotetică situație.

Ideea că pocăința devenea imposibilă în anumite situațiuni, era obișnuită printre iudei. De exemplu, ei învățau că aceasta era situația celui ce păcătuieste premeditat, bizuindu-se pe iertarea și pocăința viitoare. „Dacă cineva zice“, ne spune Talmudul — „am să păcătuiesc și apoi mă voi pocăi, și iarăș am să păcătuiesc, ca din nou să mă pocăiesc, nu-i va fi dată nici o ocazie de pocăință“. Dacă cineva zice: „Am să păcătuiesc, căci Ziua Ispășirii îmi oferă ocazia iertării, Ziua Ispășirii nu-i va oferi nici o ocazie de iertare“. (MISHA, YOMA 8,9 Talmud Ed. Sancio pag. 423). Ei învățau de asemenea că nu există iertare pentru cei ce duc poporul în păcat. „Toți cei care duc pe mulți la neprihănire, păcatul nu va veni prin ei; dar oricine va face pe mulți să păcătuiască, nu-i va fi acordată iertarea“. (Idem pag. 71). Este interesant de reținut pasajul din cartea apocrifă a lui Sirah, unde citim: „Să nu zici: „Am păcătuit, și ce mi s-a întîmplat? Că Iehova este îndelung răbdător. Nu te baza pe iertare și astfel să adaugi păcat lingă păcat. Și apoi să zici: „Mare este mila Sa. El va ierta mulțimea păcatelor mele. Căci ale Lui sînt și mila, dar și minia. Iar indignarea Lui se abate asupra celor nesfinți. De aceea nu întîrzia să te întorci la El. Nu da zi după zi. Căci minia Lui se abate deodată. Și în timpul răzburării vei pieri“ (Vol. 1/332).

Alte traduceri însă ale Sfințelor Scripturi cum este și traducerea românească ne redau însemnătatea mai corectă a textului cînd ne spune că este „cu neputință să fie... aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou, pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu“. Adică atîta vreme cît ei răstignesc din nou, prin faptele lor pe Isus Hristos, nu este posibilitate de mîntuire pentru unii ca aceștia. Pînă cînd nu se întorc de la faptele lor rele, pînă nu se pocăiesc, nu este speranță de mîntuire. Și este numai normal ca atîta vreme cît ei rezistă, se împo-

trivesc chemării divine, să nu fie, pentru ei, deschisă calea mîntuirii.

Nu discutăm aici problema păcatului de neiertat, păcatului împotriva Duhului Sfînt. Dar amintim numai că el constă într-o continuă rezistență față de apelurile lui Dumnezeu și ale Duhului Sfînt, și punerea în seama celui rău lucrările Duhului Sfînt. Acest păcat constă deci în împietrirea inimii față de chemarea divină, pînă cînd nu se va mai auzi niciun răspuns, la chemarea divină. De aceea, cel aflat în această situație nu are nici un fel de remușcare, nici un simțămînt de regret, de părere de rău față de păcat, nici o dorință a se întoarce, iar conștiința lui nu-l mai acuză pentru fărâdelegile lui. Dar dacă credinciosul are dorința sinceră de a face binele, de a se îndepărta de păcat, dacă se luptă cu scăderile lui, este nădejde pentru el.

Faptul acesta trebuie să fie un motiv de mîngîiere și nădejde pentru cel credincios, dar să nu-l facă să fie nepăsător. Dumnezeu dorește să mîngîie pe cei întristați, dar în același timp, El adresează o avertizare poporului Său, ca el să nu urmeze calea necredinței vechiului Israel. Istoria necredinței lor este scrisă și transmisă nouă, ca să învățăm din greșelile lor. (Iuda 5).

Domnul Hristos în parabola semănătorului ne avertizează cu privire la cei care „n-au rădăcină, ei cred pînă la o vreme, iar cînd vine isпита, cad“ (Luca 8,13).

VERSETUL 7 — „Cînd un pămînt este adăpat de ploaia...“ Tabloul ne înfățișează aici pămîntul, care primește ploaia cerului și dă în schimb iarbă și hrană pentru om. Aici avem o ilustrare a inimii omenescii care primește ploaia și roua binecuvîntații a cerului. Cuvîntul cel bun al lui Dumnezeu, și care trebuie să dea — în schimb — roade spre slava lui Dumnezeu.

VERSETUL 8 — „Spini și mărăcini“. Dacă însă, pămîntul primește ploaia cerului și aduce ca rod numai spini și mărăcini, atunci desigur că „este lepădat și aproape să fie blestemat“. Nu este deci de mirare că „sfrîștește prun, a i se pune foc“.

Apostolul Pavel ne prezintă în acest verset una dintre cele mai realiste și puternice ilustrații și care nu poate să fie neînțeleasă. Dumnezeu ne binecuvîntează și așteaptă — din partea noastră — să aducem roade vrednice de pocăință. Dacă după toate binecuvîntările ce ni le-a dat și după toată lumina cu care El a luminat calea noastră, noi refuzăm a aduce roadele pe care El le așteaptă din partea noastră, sau dacă ne abatem de la calea luminii cerești, nu poate fi alt drum, altă cale, decît calea separării de Dumnezeu.

Dumnezeu este bun, și chiar dacă ne-am instrăinat de El, Domnul ne va primi, dacă vom înceta a face ceea ce este rău. Să nu uităm însă că există o linie peste care nu trebuie să trecem.

VERSETUL 9 — Apostolul se adresează cititorilor epistolei sale în niște termeni categorici — avertizîndu-i și muștrîndu-i. Acum caută să le vorbească ca un părinte. El îi îndeamnă ca ei să dea pe față „lucruri... care însoțesc mîntuirea“...

Deși autorul nu ne spune care sînt aceste lucruri, totuși din cele ce a scris pînă aici, cititorii de atunci și noi cei de astăzi, putem să știm care sînt aceste lucruri care însoțesc mîntuirea.

VERSETUL 10 — Autorul face aici apel, la dreptatea lui Dumnezeu. El nu uită nici un act de bunătate, de milă, de iubire. Toate se păstrează în cărțile cerului. Nici chiar gestul oferirii unui pahar de apă celui însetat, nu este trecut cu vederea. (Mat. 10,42). Cu toate acestea, păcătosul nu este mîntuit prin faptele sale. Dar Dumnezeu nu este lipsit de dreptate, ca să nu țină seama, să uite pe cei ce slujesc aproapei, indiferent în ce măsură. Ajutorarea sfinților, poate că în ochii cuiva este o problemă minoră ca apostolul Pavel să se ocupe de ea, cînd erau atîtea probleme mari de care era prins. Totuși, ospitalitatea acordată cuiva, un pat unde să-și plece capul, hrana și apa de care cineva are nevoie și o inimă plină de compătimire și dragoste frățească — toate se înscriu cu credincioșie în cărțile cerului. Și Dumnezeu nu este nedrept ca să uite toate acestea (Mat. 10,42; 25,31-40).

VERSETUL 11 — „Să păstreze-ți pînă la sfîrșit o deplină nădejde“. A începe ceva, este un lucru bun; dar este și mai bine să-l duci la bun sfîrșit. Căci oricît de bun ar fi un început, este fără de însemnătate și nu folosește la nimic dacă n-a fost în permanență urmărit și terminat cu bine.

„Mîinile lui Zorobabel au întemeiat Casa aceasta, și tot mîinile lui o vor isprăvi“ (Zah. 4,9). Făgăduința lui Dumnezeu este aceea că „acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi pînă în ziua lui Isus Hristos“. (Filip. 1,6). Căci nu trebuie să uităm că mulți sînt aceia care încep, dar pușini sînt cei ce încheie cu bine alergarea credinței lor.

Credincioșii cărora le este adresată această epistolă au fost zeloși în ajutorarea sfinților și Pavel dorește ca ei să continue a persevera în aceste acte ale iubirii dezinteresate. Apostolul Pavel merge însă mai departe și dorește ca ei să aibă pînă la sfîrșit o deplină nădejde. Prin aceasta marele Pavel le adresează chemarea inimii sale, ca ei să fie tot așa de rîvnitori, de silitorii și în dorința și lucrarea mîntuirii lor, cum sînt și în alte probleme. În viața lor nu trebuie să existe nici un moment de clătinare, de abandonare a alergării pentru obținerea premiului chemării veșnice în Isus Hristos.

VERSETUL 12 — „Să nu leneviți“. Lenevia este opusă hărniciei. Pentru mulți creștini, religia este o

ocupație ușoară, o problemă... fără probleme și de care te poți ocupa așa ca un „hobby“, o ocupație distractivă pentru timpul liber. Ea nu ocupă locul ce i se cuvine în programul și interesul lor. Sint alte lucruri ce au prioritate, iar cele ale lui Dumnezeu... dacă mai există timp. Situația aceasta trebuie să fie bine analizată și prioritățile schimbate.

Dumnezeu dorește din partea noastră a tuturor ca să nu fim nici leneși nici neroditori. Apostolul ne îndeamnă: „În sirguintă, fiți fără preget, Fiți plini de rivnă cu duhul. Sluiți Domnului“ (Rom. 12.11). El dorește ca fiecare dintre noi să fim urmași ai acelor care prin credință și răbdare au moștenit făgăduințele.

Exeget

• Necrolog •

— Pe data de 16 februarie 1976, a încetat din viață în vîrstă de 83 ani, fr. Elisei Poenaru, fost prezbiter cu binecuvîntare în com. Botuș, din Conf. Bacău.

Născut în ziua de 4 mai 1893, a primit cu mai bine de jumătate de secol în urmă credința adventă, și a rămas pînă la sfîrșitul vieții sale un credincios temător de Dumnezeu, un cetățean cinstit, muncitor, un bătrîn sfîtos și plin de înțelepciune.

Plaiurile frumoase ale Bucovinei i-au dăltuit în priviri limpezimea cerului și dragostea din suflet, dăruirea pentru cei din jur.

A închis ochii în nădejdea învierii din morți. Frații pastori: I. Bodnariuc. Lăiu Gh. și Varcuș V., au prezentat cuvîntul mîngîietor al Scripturilor familiei și frățietății îndurerate.

— În ziua de 16 aprilie 1976, a încheiat rostul vieții pe acest pămînt sora Eufrosina Bărbulescu, în vîrstă de 78 ani, membră a Comunității Ploiești.

Ca fiică a fr. Ilie Stroeșcu, a cunoscut din copilărie credința adventă și în cei 64 de ani de credință, s-a străduit să ajungă a putea spune împreună cu marele apostol Pavel: „M-am luptat lupta cea bună... am păzit credința... și mi-am isprăvit alergarea.

Fr. C. Alexe, secretar al Conferinței București, a prezentat familiei și frățietății îndurerate, cuvîntul plin de mîngîiere al Scripturii.

Fericii morții care mor în Domnul.

Redacția

„Cititorii din străinătate se pot abona prin ILEXIM — serviciul export-import presă — Calea Griviței nr. 64—66, P.O.B. 2001 telex 011226 — București“.

cugetări de pe muntele fericirilor

Cu mai bine de patrusprezece veacuri înainte de a se fi născut Domnul Isus în Betleem, copiii lui Israel s-au adunat în frumoasa vale a Sichemului, și de pe o coastă a muntelui pe cealaltă, se auzeau glasurile preoților care vesteau binecuvîntările și blestemele. — „binecuvîntarea, dacă veți asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru...blestemul, dacă nu veți asculta de poruncile Domnului Dumnezeului vostru“. Și astfel, muntele de pe care au fost rostite cuvintele de binecuvîntare, a ajuns să fie cunoscut sub numele de Muntele Binecuvîntării. Dar cuvintele care au ajuns o binecuvîntare pentru cei păcătoși și trudiți, n-au fost rostite pe Garizim. Israel n-a ajuns idealul care fusese pus înaintea lui. Altcineva decît Iosua trebuia să conducă pe poporul Său la adevărata odihnă a credinței. Garizim nu mai este cunoscut ca muntele fericirilor, ci acel munte fără nume de lângă Lacul Ghenizare, unde Isus a rostit cuvintele de binecuvîntare ucenicilor Săi și mulțimii.

Să ne întoarcem cu gîndul înapoi la scena aceea, și, așa cum stăm cu ucenicii pe coasta muntelui, să pătrundem în simțămîntele și gîndurile care au umplut inimile lor. Înțelegînd ce însemnau cuvintele Domnului Isus pentru acei care le auzeau, putem să vedem în ele o nouă viață și frumusețe și ne pot aduce și nouă învățăturile lor adînci.

Cînd Mintuitorul începu lucrarea Sa, de slujire, credința populară despre Mesia și lucrarea Sa era de așa natură, încît făcea ca poporul să fie cu totul nepregătit să-L primească. Spiritul adevăratei devoțiuni se pierduse, fiind înlocuit de tradiție și ceremonialism, iar profețiile fuseseră tilcuite după dorința inimilor lor trufășe și iubitoare de lume. Iudeii așteptau venirea Cuiva, nu ca un Mintuitor din păcat, ci ca un mare prinț, care să aducă toate națiunile sub stăpînirea Leului din seminția lui Iuda. În zadar îi chemase la pocăință Ioan Botezătorul, care avea puterea cercelătoare de inimă a profeților de pe vremuri. În zadar le arătase el, lângă Iordan, pe Isus ca Miel al lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii. Dumnezeu căuta să îndrepte inimile lor spre profeția lui Isaia, care vorbea despre suferințele Mintuitorului, dar ei nu voiau să asculte.

Dacă învățătorii și conducătorii lui Israel ar fi fost gata să primească harul Său transformator, Isus ar fi făcut din ei trimiși ai Săi în mijlocul oamenilor. În Iudea se vestise de prima dată venirea împărăției și acolo se adresase chemarea la pocăință. Prin gestul izgonirii profanilor din templul din Ierusalim, Isus Se anunțase ca Mesia, — Acela care avea să curețe sufletul de necurătenia păcatului și să facă din poporul Său un templu sfînt pentru Domnul. Dar conducătorii iudei nu voiau să se smerească și să primească pe umilul Învățător din Nazaret. Cu prilejul celei de a doua vizite la Ierusalim, El a fost tîrît înaintea Sinedriului, și numai teama de norod a făcut pe acești demnitari să nu încerce să-I ia viața. Atunci, părăsind Iudea, a început lucrarea în Galilea.

Lucrarea Sa a continuat aci citeva luni înainte de a se fi ținut predica de pe Munte. Solia pe care El o vestise prin țară, „Împărăția cerului este la uși“, reținuse atenția tuturor categoriilor de oameni și aprinse și mai mult flacăra nădejților lor ambițioase. Vestea despre noul Învățător se răspîndise pînă dincolo de hotarele Palestinei, și cu toată atitudinea mai marilor, multă lume era cuprinsă de simțămîntul că Acesta ar putea fi Liberatorul făgăduit. Mulțimi nenumărate se imbulzeau pe urmele lui Isus și însuflețirea poporului creștea tot mai mult.

Venise prilejul pentru ucenicii care fuseseră în mai strînsă legătură cu Domnul Hristos, să se alipească și mai mult de lucrarea Sa, pentru ca aceste mulțimi să nu fie lăsate fără îngrijire, ca oile fără păstor. Unii dintre acești ucenici veniseră alături de El la începutul lucrării Sale, și aproape toți doisprezece se legaseră ca membri ai familiei lui Isus. Dar chiar și ei, amăgiți de învățatura rabinilor, împărțeau așteptarea generală a unui împărat pămîntesc. Ei nu puteau să înțeleagă ce făcea Isus. Chiar fuseseră încurcați și turburați că El nu făcuse nici o sforțare ca să întărească lucrarea Sa prin cîștigarea sprijinului preoților și rabinilor; că El n-a făcut nimic ca să întărească autoritatea Sa. O mare lucrare trebuia să se facă pentru acești ucenici, înainte ca ei să fie pregătiți

pentru sfânta însărcinare, care avea să li se dea atunci când Isus urma să Se înalțe la cer. Totuși, ei răspunseseră la iubirea lui Isus și, deși erau întirziatori cu inima a crede, Isus vedea în ei pe aceia pe care El putea să-i pregătească și să-i disciplineze pentru marea Sa lucrare. Și acum, după ce fuseseră atita vreme cu Isus, izbutind să întărească, într-o măsură oarecare, credința lor în caracterul divin al misiunii Sale, și poporul primise de asemenea dovadă cu privire la purtarea Sa, pe care n-o putea nimeni pune la îndoială, calea era pregătită pentru o mărturisire a principiilor Împărăției Sale, care avea să le ajute să priceapă adevărata Sa natură.

Singur, pe un munte aproape de Marea Galileei, Isus petrecuse toată noaptea în rugăciune pentru cei aleși ai Săi. În zorii zilei, El îi chemă la Sine și rostind cuvinte de rugăciune și învățătură, își așază mâinile pe capetele lor spre binecuvântare, punându-i de o parte pentru lucrarea Evangheliei. Apoi se arată împreună cu ei pe țărmul mării, unde o mare mulțime începuse să se adune din zorii zilei.

În afară de gloata obișnuită venită de prin orașele Galileei, mai erau mulți din Iudea și chiar din Ierusalim; din Perea și din populația pe jumătate păgînă a ținutului Decapole; din Idumeia, care se află tocmai în partea de miazăzi de pe țărmul mării Mediterane. „Cînd au auzit tot ce făcea, au venit la El”, „ca să-L asculte și să fie vindecați de boalele lor; și... din El ieșea o putere, care-i vindeca pe toți”.

Atunci, pentru că îngustul țărm al mării nu era încăpător pentru toată mulțimea care venise să asculte pe Isus, chiar dacă ar fi stat în picioare, Isus apucă drumul înapoi spre coasta Muntelui. Ajungînd la un loc mai ridicat, care îngăduia un loc plăcut pentru o mare adunare, El se așază pe iarbă, iar ucenicii și mulțimea făcură la fel.

Cuprinși de un simțămînt că se puteau aștepta la ceva neobișnuit, ucenicii se adunară cu toții aproape de Maestrul lor. Din întîmplările care avuseseră loc în dimineața aceea, ei căpătaseră asigurarea că o anunțare deosebită avea să se facă în curînd cu privire la Împărăția pe care, după cum și doreau ei din toată inima, El avea s-o întemeieze peste puțin timp. Un simțămînt de așteptare străbătea mulțimea, și fețe doritoare dădeau dovadă de un adînc interes.

Și cum se așezau pe costișa înverzită, așteptînd cuvintele divinului Învățător, inimile lor erau pline de gînduri despre slava viitoare. Erau de față Cărturari și Farisei, care așteptau ziua cînd avea să stăpînescă peste Romanii atît de urîți de ei, și peste bogățiile și splendoarea marelui imperiu al lumii. Sărmanii țărani și pescari nădăduiau să audă asigurarea că nenorocitele lor cocioabe, hrana

sărăcăcioasă, viața de muncă trudnică și teama de lipsă, aveau să fie înlocuite cu case îmbelșugate și zile de viață plăcută. În locul celui veșmînt aspru, care era acoperămintul lor în timpul zilei și așternutul lor în timp de noapte, trăgeau nădejde că Hristos avea să le dea veșmintele bogate și costisitoare ale cuceritorilor lor.

Toate inimile palbitau de trufașă nădejde, că în curînd Israel avea să fie onorat în fața națiunilor de Domnul, iar Ierusalimul avea să fie popor ales înălțat la rangul de capitală a unui imperiu universal.

FERICIRILE

„Apoi a început să vorbească și să-i învețe astfel :

„*Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este împărăția cerurilor*”.

Aceste cuvinte veniră ca ceva straniu și nou la urechile mulțimii uimite. O astfel de învățătură era cu totul deosebită de tot ce auziseră ei vreodată din gura vreunui preot sau rabin. Nu vedeau în ele nimic care să lingusească mîndria lor sau să hrănească nădejțile lor ambițioase. Dar acest Învățător nou avea o putere care îi fermecase. Dulcea iubirii divine se revărsa din prezența Sa, ca parfumul dintr-o floare. Cuvintele Sale cădeau ca „o ploaie pe un pămînt, ca o ploaie repede care udă pămîntul”. Toți simțeau în chip instinctiv că în fața lor e cineva care cunoaște tainele sufletului, și care totuși se apropie de ei cu o milă plină de dulșoie. Inimile se deschid, și, în timp ce ascultă, Duhul Sfînt le dezvăluie ceva din înțelesul acelei învățături, pe care credincioșii din toate timpurile au nevoie s-o învețe.

În zilele lui Hristos, conducătorii religioși ai poporului își inchipuiau că sînt bogați în lucrurile spirituale. Rugăciunea fariseului : „Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sînt ca ceilalți oameni”, rostea simțămîntul clasei sale, și, într-o mare măsură, al întregii națiuni. Dar în gloata din jurul Domnului Isus erau unii care își dădeau seama de sărăcia lor spirituală. Cînd se descoperi puterea divină a Domnului Isus cu prilejul pescuirii minunate, Petru căzu la picioarele Mîntuitorului exclamînd : „Doamne, pleacă de la Mine, căci sînt un om păcătos”, tot așa în mulțimea adunată pe munte erau suflete care, în prezența curățeniei Sale, simțeau că sînt „licăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi” și doreau din toată inima „harul lui Dumnezeu care aduce mîntuirea”. În aceste suflete, cuvintele de salutare ale Domnului Hristos au trezit nădejde; ei văzură că viața lor era sub binecuvîntarea lui Dumnezeu.

Isus prezentase cupa binecuvîntării aceluia care își inchipuiau că sînt „bogați, și nu duc lipsă de nimic”, iar ei se întoarseră cu dispreț de la darul plin de milă.

Acela care crede că are de toate, care gîndește că e destul de bun, și este mulțumit cu starea sa, nu eantă să devină un pârtaș al harului și neprihănirii lui Hristos. Mîndria nu simte nici o nevoie, și astfel ea închide inima în fața lui Hristos și a înfinitelor binecuvîntări, pe care El vine să le dea. În inima unei asemenea persoane nu este loc pentru Isus. Aceia care sînt bogați și cinstiți în ochii lor, nu cer în credință și nici nu prime-c binecuvîntarea lui Dumnezeu. Ei au impresia că sînt plini, și de aceea pleacă deșerti. Aceia care își dau seama că nu se pot mintui cu nici un chip prin ei înșiși, sau că nu sînt în stare să facă nici un lucru bun prin ei înșiși, sînt cei ce prețuiesc ajutorul pe care poate să-l dea Hristos. Ei sînt săraci în duh, pe care Hristos îi numește fericii.

Pe cel pe care îl iartă Hristos, El îl face mai întîi să se pocăiască, și Duhul Sfînt este Cel care convinge de păcat. Aceia ale căror inimă au fost mișcate de Duhul convingător al lui Dumnezeu, văd că nu este nimic bun în ei. Ei văd că tot ce au făcut este amestecat cu iubirea de sine și păcat. Ca și bietul vameș, ei stau departe, neîndrăznind nici ochii să și-i ridice spre ceruri, și strigă : „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul”. Și ei sînt binecuvîntați. Există iertare pentru păcătos, pentru că Hristos este „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii”. Făgăduința lui Dumnezeu este : „De vor fi păcatele voastre cum e cîrmizul se vor face albe ca zăpada, de vor fi roșii ca purpura, se va face ca lina”. „Vă voi da o inimă nouă... Voi pune Duhul Meu în voi”.

Despre cei săraci în duh Isus zice : „A lor este împărăția cerurilor”. Împărăția aceasta nu este așa cum sperau ascultătorii lui Hristos, o stăpînire trecătoare... Hristos deschidea celor credincioși împărăția spirituală a iubirii Sale, a harului Său, a dreptății Sale. Semnul domniei lui Mesia se distinge prin asemănare cu Fiul omului. Supușii Săi sînt săraci în duh și blînzi. Împărăția cerului este a lor. Deși abia în fașă, se începe în ei o lucrare care îi va face să aibă parte „de moștenirea sfinților în lumină”.

Toți acela care au un simțămînt al marelui sărăcii sufletești, care simt că nu au nimic bun în ei înșiși, pot afla neprihănire și țarie, privînd la Isus. El zice : „Venii la Mine toți cei trudiți și împovărați”. El vă invită să schimbați sărăcia voastră cu bogățiile harului Său. Noi nu sîntem vrednici de iubirea lui Dumnezeu, dar Hristos, siguranța noastră, este vrednic, este cu totul în stare să mîntuiască pe toți aceia care vin la El. Oricare ar fi fost starea din trecut, oricît de descurajatoare ar fi situațiile tale, dacă vei veni la Isus așa cum ești, slab, fără speranță și descurajat, miloslivul nostru Mîntuitor te va

împingina încă de departe, te va cuprinda în brațele Sale iubitoare și te va îmbrăca cu mantia dreptății Lui. El ne prezintă Tatălui îmbrăcați în veșmintul alb al propriului Său caracter și mijlocește înaintea lui Dumnezeu în favoarea noastră, zicînd: Eu am luat locul păcătosului. Nu privi la acest copil încăpăținat, ci privește la Mine. Dacă Satana încearcă să vorbească tare împotriva sufletului nostru, acuzîndu-ne de păcat și pretinzîndu-ne ca pradă a sa, singele lui Hristos mijlocește cu o și mai mare putere.

„Numai în Domnul locuiește dreptatea și puterea... În Domnul vor fi făcuți neprihăniți și proslăviți toți urmașii lui Israel“.

„UMILINȚA-i, rădăcina cea sfioasă și plăcută, /Ce virtuți cerești împarte, celor ce de cer ascultă“.

„*Fericiți cei ce plîng, căci ei vor fi mîngiați*“.

Plîngerea despre care e vorba aci, este sincera întristare a inimii din cauza păcatului. Isus zicea: „Și după ce voi fi înălțat de pe pămînt, voi atrage la Mine pe toți oamenii“. Și cînd cineva este atras să privească pe Isus înălțat pe cruce, atunci vede păcătoșenia firii păcatului. El vede că păcatul a fost cel care a biciuit și a răstignit pe Domnul slavei. Vede că, în timp ce a fost iubit cu o iubire de ne-răit, viața sa a fost o continuă priverște de nerecunoștință și răzvrătire. El a părăsit pe cel mai bun prieten al său și a abuzat de cel mai prețios dar al cerului. A răstignit pentru sine din nou pe Fiul lui Dumnezeu și a străpuns din nou inima aceea însingerată și lovită. Este despărțit de Dumnezeu printr-un abis de păcat, larg, întunecos și adînc; și plînge cu inima zdrobită“.

O astfel de plîngere „va fi mîngiată“. Dumnezeu ne descoperă vinovăția ca să putem alerga la Hristos, și prin El să fim liberați din robia păcatului și să ne bucurăm de slobozia fiilor lui Dumnezeu. În sinceră pocăință, putem să venim la picioarele crucii și să depunem poverile noastre.

Cuvintele Mintuitorului au o solie de mîngiere și pentru aceia care trec prin dureri și lipsuri. Întristările noastre nu ies din pămînt. Dumnezeu „nu necăjește cu plăcere, nici nu mîhnește bucurios pe fiii oamenilor“. Cînd El lasă să vină încercări și greutăți, face aceasta „pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui“. Dacă este primită în credință, încercarea care pare așa de amară și grea de suportat, se va dovedi o binecuvîntare... Cit de mulți ar fi aceia care n-ar fi cunoscut niciodată pe Isus, dacă întristarea nu i-ar fi adus să caute mîngiere în El!

Încercările vieții sînt lucrătorii prin care Dumnezeu îndepărtează necurătențiile și părțile aspre din caracterul nostru. Tăierea, nivelarea și cizelarea lor, arderă și lustruirea

lor, este o lucrare dureroasă. E greu să fii șlefuit pe tocilă. Dar patra iese astfel pregătită pentru a-și lua locul în templul ceresc. Maestrul nu lucrează cu atîta atenție și grijă la un material fără valoare. Numai pietrele Sale prețioase sînt lustruite ca pentru palat.

Domnul va lucra pentru toți aceia care își pun încrederea în El. Biruinți prețioase vor fi aflate. Experiințe prețioase vor fi făcute.

Tatăl nostru cereșc nu uită niciodată pe aceia care sînt loviți de întristare. Cînd David urca pe Muntele Măslinilor „plîngînd și cu capul acoperit, și mergea cu picioarele goale“, Domnul nu părăsi pe servul Său. Niciodată n-a fost David mai scump inimii Iubirii Infinite ca atunci cînd, biciuit de conștiință, fugea să-și scape viața de dușmanii săi, care fuseseră ațîțați la răzvrătire de propriul său fiu. Domnul zice: „Eu mustru și pedepesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de rivnă dar, și pocăiește-te“. Hristos ridică inima zdrobită și înalță sufletul întristat, pînă ce el devine locuința Sa.

Dar cînd strîmtoarea vine asupra noastră, cîți din noi nu facem ca Iacob? Noi credem că este mîna unui vrăjmaș și ne luptăm orbește în întuneric, pînă ce puterile ne părăsesc și nu găsim nici o mîngiere sau liberare. Atingerea divină de la revărsatul zorilor descoperi lui Iacob pe Acela cu care se luptase, — Îngerul legămîntului, — și, plîngînd și neputincios, el căzu pe pieptul Iubirii Infinite, ca să primească binecuvîntarea după care dorea atît de mult sufletul său. Și noi, la rîndul nostru, trebuie să învățăm că încercările sînt spre bine, să nu disprețuim pedeapsa Domnului, nici să nu slăbim cînd sîntem muștrați de El.

„Ferice de cel pe care-l ceartă Dumnezeu!... El face rana, și tot El o leagă; El rănește, și mîna Lui tîmăduiește. De șase ori te va izbăvi de necaz, și de șapte ori nu te va atinge răul“. Isus vine să vindece pe oricine e lovit...

Dumnezeu nu dorește ca noi să rămînem apăsați sub povara durerii mute, cu inima rănită și zdrobită. El vrea ca noi să ne uităm sus și să primim scumpa Sa față plină de iubire. Mintuitorul iubit stă alături de mulți păcătoși ai căror ochi sînt așa orbiți de lacrimi, încît nu-L pot distinge. El dorește să ne ia de mîna, să primim spre El în simpă încredere, dîndu-I voce să ne conducă. Inima Sa este deschisă pentru necazurile, întristările și încercările noastre. El ne-a iubit cu o iubire veșnică și ne-a înconjurat cu îndurare. Noi putem să ne punem încrederea în El și să meditam la bunătatea Lui toată ziua. El va ridica sufletul nostru mai presus de întristările și frămîntările zilei, în împărăția păcii.

Gîndiți-vă la aceasta, copii ai suferinței și ai întristării, și

bucurați-vă în nădejde. „Ceea ce cîștigă biruința asupra lumii, este credința noastră“.

Fericiți mai sînt și aceia care plîng împreună cu Isus durerile lumii, și sînt adînc mîhniți din cauza păcatelor ei. Într-o astfel de plîngere nu este amestecat nici un gînd egoist. Isus era omul durerilor, îndurînd un chin sufletesc așa de mare, încît nici o limbă omească nu l-ar putea descrie. Spiritul Său era sfîșiat și zdrobit de nelegiurile noastre. El muncea din răsputeri ca să ușureze lipsurile și suferințele omenirii, și inima Sa era adînc întristată cînd vedea că mulți refuză să vină la El ca să aibă viața. Toți urmașii lui Hristos, se vor împărtași de această experiență. Împărtașindu-se de iubirea Sa, ei vor intra în lucrarea Sa pentru mîntuirea celor pierduți. Ei iau parte la suferințele lui Hristos, și vor lua parte și la slava care se va descoperi. Una cu El în lucrarea Sa, bînd împreună cu El din cupa durerilor, ei sînt părtași și la bucuria Sa.

Prin suferință a căpătat Isus lucrarea de mîngiere. În toate durerile omenirii, El era cel care suferea. Și „prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sînt ispiți“. Fiecare suflet care a intrat în această lucrare, are privilegiul de a se împărtași de suferințele Sale. „Căci după cum avem parte din belșug de suferințele lui Hristos, tot așa, prin Hristos, avem parte și de mîngiere“. Domnul are o milă deosebită pentru cel ce plînge, și puterea ei este de a topi inimi, de a cîștiga suflete. Iubirea Sa deschide o cale către sufletul rînit și zdrobit, și devine un balsam vindecător pentru cei întristați. „Părintele îndurător și Dumnezeu oricărui mîngier, ne mîngie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mîngierea cu care noi înșine sîntem mîngiați de Dumnezeu, să putem mîngia pe cei ce se află în vreun necaz“.

„*Ferice de cei blînzi*“.

În totalitatea fericiților e o cale crescîndă de experiență creștină. Aceia care au simțit nevoia lor de Hristos, aceia care au plîns din cauza păcatului și au stat împreună cu Hristos în școala durerii, vor învăța blîndețea de la divinusul Învățător.

Răbdarea și omnia în caz de nedreptate, nu erau însușiri prețuite de păgîni sau de Iudei. Declarația făcută de Moise sub inspirația Duhului Sfînt, că el era cel mai blînd om de pe pămînt, n-a fost socotită ca o laudă de către cei din vremea sa; mai de grabă a stîrnit mila sau disprețul. Dar Isus pune blîndețea printre cele dintîi însușiri pentru împărăția Sa. Chiar în viața și caracterul Său se descoperă frumusețea dumnezeiască a acestei virtuți.

Isus, strălucirea slavei Tatălui, „n-a crezut ca un lucru de apucat ca să fie deopotrivă cu Dumnezeu,

ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor“. El a consimțit să treacă prin toate experiențele umiltoare ale vieții, umblind printre fiii oamenilor, nu ca un împărat, ca să ceară omagiu, ci ca Unul a cărui misiune era de a sluji altora. Nu era în purtarea Sa nici o pată de bigotism, nici o asprime. Răscumpărătorul nostru avea o natură mai pe sus decît îngerească, totuși, blindețea și umilința care atrăgeau pe toți la El, erau strins legate de marea Sa dumnezeiască.

Isus Se goli pe Sine, și în tot ce făcu, eul nu se arată. El supuse totul voinței Tatălui Său. Cînd misiunea Sa pe pămînt era aproape de încheiere, El putea să zică: „Eu Te-am proslăvit pe pămînt, am sfîrșit lucrarea pe care mi-ai dat-o s-o fac“. Și tot El ne dă îndemnul: „Învățați de la Mine, căci Eu sînt blind și smerit cu inima“. „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine“; eul să fie detronat și să nu aibă mai departe domnia în suflet.

Acela care privește pe Hristos în tăgăduirea Sa de Sine, în smerenia inimii Sale, va fi constrîns să zică, așa cum zicea și Daniel cînd văzu pe Acela care era asemenea Fiului omului: „Frumusețea puterii mele se schimbă în slujenie“, este totdeauna gata pentru ceartă, dar acela care află pe Isus Hristos, în sufletul lui este pace. Eul este pus în slujba Duhului Sfînt. Atunci noi nu mai ardem de dorința de a avea locul cel mai de frunte. Nu mai avem ambiția de a da buzna și a izbi cu coatele spre a atrage atenția, ci simțim că locul nostru cel mai înalt este la picioarele Mîntuitorului. Privind la Isus, așteptăm ca mina Sa să ne conducă și glasul Său să ne călăuzească. Apostolul Pavel a simțit aceasta, și a zis: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și s-a dat pe Sine însuși pentru mine“.

Cînd primim pe Hristos ca un oaspete în suflet, pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, va păzi inimile și mințile noastre prin Hristos Isus. Viața Mîntuitorului pe pămînt, deși trăită în mijlocul luptei, a fost o viață de pace. În timp ce vrăjmașii furioși îl urmăreau continuu, El zicea: „Cel ce M-a trimis este cu Mine. Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna

făc ce-I este plăcut“. Nici o furtună de minie omenească sau satanică nu era în stare să turbure liniștea acelei desăvîrșite comuniuni cu Dumnezeu. Și El ne spune: „Vă las pacea Mea, vă dau pacea Mea“. „Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sînt blind și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre“. Purtați împreună cu Mine jugul servirii pentru slava lui Dumnezeu și pentru ridicarea omenirii, și veți vedea că jugul e ușor și povara este ușoară.

Iubirea de noi înșine este ceea ce distruge pacea noastră. Cîtă vreme mai trăiește eul, sîntem gata să-l ferim de mortificare sau insultă; dar dacă a murit și viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, atunci nu ne va mai dura, dacă nu vom fi băgați în seamă sau vom fi disprețuiți. Atunci vom fi surzi față de reproșuri și orbi față de dispreț și insultă. „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mîndrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se minie, nu se gîndește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată“.

ci liniștește firea aprinsă, răspîndind o amabilitate care va fi simțită de toți cei care se găsesc în cercul lui incîntător. Dacă este nutrită în inimă, ea face ca familiile de pe pămînt să fie o parte a marelui familii de sus.

Duhul de ură și răzbunare a luat naștere în Satana, și nu poate aduce decît rău aceluia care îl nutrește. Smerenia inimii, blindețea aceea care este rodul rămîinerii în Hristos, este adevărata taină a binecuvîntării. El slăvește pe cei blinzi, mîntuindu-i.

Cei blinzi „vor moșteni pămîntul“. Prin dorința de înălțare de sine a intrat păcatul în lume, și primii noștri părinți au pierdut stăpînirea asupra acestui pămînt frumos, împărăția lor. Numai prin tăgăduirea de Sine răscumpără Hristos ce era pierdut. El spune că noi trebuie să biruim așa cum a biruit El. Prin umilință și predare de sine, putem deveni moștenitori împreună cu El, atunci cînd „cei blinzi... vor moșteni pămîntul“.

Pămîntul făgăduit celor blinzi nu va fi ca acesta, întunecat de umbra morții și blestemului. „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pămînt nou, în care va locui neprihănirea“. „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui

Fericirea izvorită din bucuriile pămîntești este tot așa de schimbătoare ca și împrejurările care îi dau naștere; dar pacea lui Isus este o pace continuă și dăinuitoare. Ea nu depinde nici de vreuna din împrejurările vieții, nici de mulțimea bogățiilor, nici de numărul prietenilor pămîntești. Hristos este izvorul de apă vie și fericirea primită de la El nu va pieri niciodată.

Blindețea Domnului Hristos manifestată în cămin, va face fericiți pe cei ce-l locuiesc; ea nu provoacă ceartă, nu dă nici un răspuns aspru,

Dumnezeu și al Mielului va fi în ea. Robii Lui îi vor sluji“.

Nu mai este nici dezamăgire, nici înrîstare, nici păcat, nimeni care să zică: „Sînt bolnav“; nu mai sînt nici cortegii de înmormîntare, nici plîngere, nici moarte, nici despărțiri, nici inimi zdrobite; ci Isus va fi acolo, pacea va fi acolo. Acolo „nu le va fi foame nici nu le va fi sete; nu-i va bate arșița, nici soarele; căci Cel ce are milă de ei, îi va călăuzi“.

Redacția

Fiul omului

Am urmărit pînă acum viața și activitatea Fiului lui Dumnezeu în natura noastră omenescă, ca Fiu al omului, de la Betleem și pînă la Golgota, și dincolo de porțile mormîntului pe care le-a nîmicit, asigurînd astfel pentru toți cei ce cred (Ioan 3,16) posibilitatea mîntuirii.

Ne vom opri acum asupra evenimentului înălțării Fiului lui Dumnezeu la Tronul Tatălui. Este adevărat că pentru mulți, acest eveniment intră în categoria supra-naturalului și deci, sînt mai puțin dispuși să-l accepte. Cu toate acestea, nimic nu este mai clar în Sfintele Scripturi decît raportul întoarcerii glorioase a Fiului, la tronul Tatălui, înapoi în locul de unde a venit, spre a înfrînge pe Satan pe propriul său teren — Mîntuitorul nostru „a străbătut cerurile” (Ev. 4,14) „a șezut la dreapta mării în locurile prea înalte” (Ev. 1,3), și a fost „încununat cu slavă și cu cinste” (Ev. 2,9).

În articolele de la început, vorbind despre întruparea Domnului Hristos, am reținut că expresia „singurul Fiu născut al Tatălui”, este mai corect și mai semnificativ prezentată în traducerea franceză a Bibliei, care redă această expresie cu „unicul Fiu născut al Tatălui”. Căci Domnul Hristos a fost din toate punctele de vedere UNIC. El a fost unic, în modul supra-natural în care a avut loc nașterea Sa, venirea Sa în trup omenesc. El a fost unic în viețuirea Sa sfîntă, desăvîșită, prin viața Sa fără de păcat. El a fost unic în învățătura, în doctrina pe care o propovăduia. Îl auzim spunînd despre Sine : „Eu sînt calea, adevărul și viața”. El a fost unic în lucrarea Sa miraculoasă, ieșită din tiparele anchilozate ale concepției fariseice, aducînd pentru cei mulți vindecarea de suferințele lor fizice și psihice, scoțînd din ființele încătușate demonii și eliberînd pe morți din strînsarea rece a morții. El a fost unic în felul morții Sale, cunoscînd chiar și clipa cînd El trebuia să-Și depună viața Sa. El a fost unic în învierea Sa, căci ca Fiu al lui Dumnezeu, Ca Cel deopotrivă cu Tatăl, El avea puterea să-Și depună viața, și în virtutea dumnezeirii Lui, a avut puterea să Și-o ia iarăși — să exercite această prerogativă a naturii Sale divine. Dar în mod deosebit El a fost UNIC în ultimele scene ale vieții Sale pe acest pămînt și anume în ÎNVIEREA și ÎNĂLȚAREA Sa.

Înălțarea Sa la tronul Tatălui, constituie o parte reală ce se integrează totalmente în credința creștină. Sînt aproximativ douăzeci de referiri, în Noul Testament, cu privire la faptul că Domnul Hristos S-a așezat la dreapta mării lui Dumnezeu în ceruri, și totuși pentru descrierea momentului înălțării Sale la ceruri, noi sîntem în mare

măsură tributari evanghelistului Luca care spune : „Pe cînd îi binecuvînta, S-a despărțit de ei, și a fost înălțat la cer” (Luca 24,51).

Descrierea mai pe larg pe care evanghelistul doctor Luca ne-o prezintă în Faptele Apostolilor cap. 1, 1-11, nu lasă nici o îndoială fiilor credinței, cu privire la veracitatea celor relatate.

Și evanghelistul Marcu se referă de asemenea la acest eveniment relatînd faptul că : „Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer, și a șezut la dreapta lui Dumnezeu” (Marcu 16,19).

Ultima întîlnire, ultima discuție dintre Domnul Hristos și ucenicii Săi, a avut loc undeva, lîngă Ierusalim. Mai înainte ei se întîlniseră în Galileia. Dar praznicul Cincizecimii se apropia și fără îndoială că ucenicii s-au întors pentru această importantă manifestare iudaică. Cu ocazia aceasta Domnul Hristos le-a spus că ei vor fi „botezați cu Duhul Sfînt, nu după multe zile” (Fapte 1,5).

Domnul Hristos a dat foarte multe sfaturi ucenicilor Săi, în răgazul celor patruzeci de zile de la învierea Sa. Acum „El i-a dus afară pînă spre Betania. Și-a ridicat mîinile, și i-a binecuvîntat” (Luca 24,50). Ne putem ușor imagina această „plimbare spre Betania”, așa cum obișnuia la începutul lucrării Lui pămîntești, trecînd pîriul Chedron, apoi urcînd coastele muntelui Măslinilor. S-a oprit El oare înaintea grădinii, în timp ce-i conducea pînă spre Betania? Raportul este foarte clar a ne spune că atunci cînd s-au întors la Ierusalim, după despărțirea lor, distanța pe care au parcurs-o a fost „cît un drum în ziua Sabatului” (Fapte 1,12).

Ce gînduri se încrușeau oare în mintea ucenicilor în timp ce ei pășeau, în acea zi, alături de Învățătorul lor înviațat? Își dădeau ei oare seama de faptul că aceea avea să fie ultima Lui plimbare cu ei? Cineva, exprimă aceste frumoase gînduri, atunci cînd compară această scenă cu scena ultimei călătorii a lui Ilie cu Elisei, așa cum ne este raportată în 2 Regi 2 : „Oare au știut acești oameni, așa cum știa Elisei?” Dumnezeu avea să răpească, să ia de la ei pe Învățătorul lor?.. Luca în Evanghelia sa întinde vîlul tăcerii peste acea ultimă convorbire dintre ei, dar fragmente ale acestei discuții ne-au fost păstrate în trei versete ale raportului pe care el ni-l dă în Cartea Faptele Apostolilor.

Ne putem imagina micul grup strîns în jurul Domnului în locul pe care El l-a ales pentru înălțarea Sa la Tatăl. Era o întîlnire de rămas

bun și un sentiment de afecțiune se degajă din descrierea lui Luca. Fără îndoială că el auzise povestindu-se de multe ori cele relatate de apostoli.

„El și-a ridicat mîinile și i-a binecuvîntat”. Această atitudine de binecuvîntare, așa plină de semnificații pentru poporul Israel din timpul patriarhului Iacob, putea să aibe de asemenea și o altă semnificație. Mîinile ce se înălțară spre binecuvîntare purtau acum semnele crucificării Sale — o dovadă vizibilă a morții Sale ispășitoare — Primul lucru pe care-l făcu Mîntuitorul în camera de sus în noaptea de după învierea Sa, a fost să-Și arate mîinile și coapsa împunsă și picioarele în care se vedeau semnele cuielor ce L-au țintuit de lemnul crucii. Acum, fiind aproape să-i părăsească, El înălță mîinile Sale, ce purtau semnele răscumpărării lor, să-i binecuvînteze, pentru a le reaminti de sacrificiul Său, sacrificiu ce sintetiza plinătatea binecuvîntărilor prezente și veșnice ale celor mîntuiți.

În timp ce mîinile Sale erau înălțate, iar El începu încet să se ridice spre cer, ultimul act al vieții Sale pe acest pămînt, a fost acela de a binecuvînta pe acei ce aveau să ducă pînă la marginile pămîntului vestea cea bună a iubirii Sale răscumpărătoare. Luca ne spune că „pe cînd îi binecuvînta, S-a despărțit de ei, și a fost înălțat la cer” (Luca 24,51). Mîinile acelea străpunsă aveau să le atragă totdeauna atenția asupra dovezilor morții Sale ispășitoare, ca lucrare pregătitoare pentru cele ce El avea să facă.

Înălțarea la Tatăl a Domnului Hristos a fost preluđuul revărsării Duhului Sfînt. În noaptea dinaintea crucificării Sale, Domnul Hristos spuse : „Totuși, vă spun adevărul : vă este de folos să mă duc; căci, dacă nu mă duc Eu, Mîngîietorul nu va veni la voi; dar, dacă mă duc, vi-L voi trimite” (Ioan 16,7). Cu ocazia aceleiași întîlniri, El spuse : „Am ieșit de la Tatăl, și am venit în lume; acum las lumea, și Mă duc la Tatăl” (vers. 28). Cu șase luni de zile mai înainte, El spusese conducătorilor iudei : „Dar dacă veți vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?” (Ioan 6,62).

Faptul că înălțarea Sa la ceruri, la tronul Tatălui și consacarea Sa ca Mare Preot și ca Mijlocitor în sanctuarul cereș au fost acțiuni preliminarei trimiterii Duhului Sfînt, apostolul Petru îl face clar în predica sa din Ziua Cincizecimii : „Dumnezeu a înviațat pe... Isus... și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului

Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți" Fapte 2,32-33. Invierea și înălțarea Domnului Hristos au fost teme centrale ale doctrinei creștine. Apostolul Pavel cu ocazia primei sale călătorii misionare spunea în Antiohia Pisidiei: „Dar Dumnezeu L-a înviat din morți... și noi vă aducem vestea aceasta bună și făgăduința făcută părinților noștri, Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviind pe Isus"; cum este scris în psalmul al doilea: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut" (Faple 13,30-33).

Domnul Hristos a devenit Fiul al lui Dumnezeu într-un sens nou, în ziua învierii Sale din morți. Această unică legătură a devenit mai reală apostolilor în ziua suirii Sale la Tronul Tatălui. Înfrângând puterea morții, El a devenit al doilea Adam, reprezentantul tuturor celor ce vor fi mântuiți ca urmare a jertfei Sale și a credinței în El, ca Mântuitor al tuturor celor ce cred. Credința în El și sacrificiul Său ispășitor ne fac membrii ai familiei Sale, căci sintem născuți din nou la o viață nouă prin învierea Sa.

Cu excepția apostolului Ioan care a rămas împreună cu Maria, mama Domnului Hristos, Crucea Golgotei a constituit sfârșitul speranței, a nădejdii ucenicilor Domnului Hristos. Se pare că la data respectivă, evenimentul reprezenta locul înfringerii Invățătorului lor. Dar învierea și înălțarea Sa i-au dat o nouă însemnătate; ei au văzut crucea prin mormintul cel gol.

În adevăr, crucea Golgotei a însemnat, în aparență, momentul biruinței celui rău, Satan, asupra Fiului lui Dumnezeu, când El fu ridiculizat, batjocorit, bătut, scuipat și apoi înțuit pe crucea Golgotei, în dorința de a pune pentru totdeauna, pecetea tăcerii, pe buzele Celui ce cu toată dragostea și interesul rostea: „Da vreau, fii curățat", sau „Du-te... făcă-ți-se după credința ta". În toate acestea, prin lucrarea Golgotei și prin mormintul deschis, Dumnezeu a descoperit păcătoșilor că biruința nu este rezultatul eforturilor cuiva, ci a puterii ce vine din afara păcatului, de la Tronul lui Dumnezeu. Dumnezeu Tatăl, a îngăduit ca moartea să exprindă pe Fiul Său, să-L anihileze și să-L așeze în mormint, mormint ce avea să fie sigilat cu sigiliul celei mai mari puteri a aceluia timp și păzit de ostași a căror viață era închinată datoriei și ascultării de ordinele date. Toate acestea au făcut și mai reală puterea învierii Lui.

Cit de minunat s-a împlinit în acea zi psalmul lui David! Cu toate șireticurile și ispitele celui rău, primul imn creștin ce-l cunoaștem este acest psalm închinat Domnului Hristos: „Impărații pământului se răscoală, și domnitorii se sfătuiesc împotriva Unsului Său"... (Ps. 2,2). Dar toate sint zadarnice. El nimicește legăturile și puterea morții. Invierea Domnului a fost strategia divină în sensul ei cel mai înalt.

De regulă, fiecare scriitor care s-a ocupat cu viața și activitatea

Domnului Hristos, a trecut pe lângă marile evenimente ale învierii și înălțării Sale, ca fiind de mică importanță. Și totuși, aceste evenimente dau valoare întregii activități mesianice. Pentru că Domnul Hristos a fost Dumnezeu în sensul cel mai real, pentru că El a fost una cu Tatăl, deopotrivă cu El din veșnicie, El „poate să mintuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei" (Ev. 7,25).

Domnul Hristos a ieșit la viață din mormint, prin manifestarea fără precedent a puterii Sale, și această putere El o va pune în acțiune iarăși, la a doua Sa venire. Invierea Sa din morți, este garanția învierii noastre iar înălțarea Sa la cer este certitudinea înălțării celor mântuiți. Ca sămânță a lui David, când El va veni în slavă, El va nimici completamente sămânța răului. În Ghetsemani și Golgota El S-a războit cu Satan, și S-a luptat singur, dar a biruit. Mai mult decît atât, El a înfățișat în mod deschis păcatul și pe cel ce l-a generat (pe Satan) și a arătat public adevărata lui față, așa cum s-a manifestat la Golgota. Satana nu se mai putea ascunde acum în spatele pomului cunoștinței binelui și răului, sau în pielea scilpitoare a șarpelui. El a fost descoperit în fața întregului univers în adevărata lui postură de mincinos și ucigaș.

După cum David, singur, doar cu o praștie în mână, a pășit înaintea lui Goliat și a lovit de moarte pe vrăjmașul poporului Israel aducând cu sine trofeul biruinței sale, tot astfel, Domnul Hristos, care ca Fiul al omului descindea — după trup — din seminția lui David, a coborât în locașul morții spre a nimici pe cel ce are putere asupra morții. Ca Biruitor, El ieși din mormint având cu El „cheile locuinței morților" (Apoc. 1,18), nimicind puterea celui rău și aducând îndrepățire poporului Său prin învierea Sa.

Înțeleasă bine, întreaga Biblie este de fapt manifestarea în timp și spațiu a acestui conflict între bine și rău, între Satan și Hristos și biruința deplină a Acestuia. Ce tablou minunat ne înfățișează profetii. Să reținem cuvintele profetice ce înfățișează biruința Domnului Hristos asupra morții și înălțarea Sa la Tatăl, așa cum o găsim în profeția lui Isaia: „Cine este acesta care vine din Edom, din Boțra, în haine roșii, în haine de sărbătoare, și calcă mîndru în plîntăcea puterii Lui?" Răspunsul ne vine din partea Eroului al cărui nume nu se spune: „Eu sint cel ce am făgăduit mintuirea, și am putere să izbăvesc!" Apoi se aude întrebarea: „Dar pentru ce îți sint hainele roșii, și veșmintele Tale ca veșmintele celui ce calcă în teasc?" Să reținem răspunsul dat: „Eu singur am călcat în teasc, și nici un om dintre popoare nu era cu Mine... Mă uitam împrejur, și nu era nimeni să Mă ajute, și Mă îngrozeam, dar nu era cine să Mă sprijinească; atunci brațul Meu Mi-a fost într-ajutor și urgia Mea

M-a sprijinit" (Is. 63,1-5). În clipele negre ale suferințelor Sale, El... a fost singur.

Mintuirea vine numai de la Dumnezeu. Noi ca păcătoși, nu avem nici o parte în această lucrare biruitoare. El singur S-a luptat cu forțele întunericului. El a dat piept cu Satan pe propriul său teren și a biruit. El a biruit în timpul lui Noe, când poporul a nimicit generația de atunci. Dar din toți numai cățiva au fost salvați și care au început din nou ciclul spiței umane pe acest pământ. Apoi El a biruit pe vremea lui Abraam, chemîndu-l din Chaldea ca să fie tatăl unei națiuni, unui popor de martori. El cuceri oștile lui Faraon și conduse pe Israel prin Marea Roșie. El a fost biruitor în păstrarea spiței de neam atunci când Satan, vrăjmașul a toată neprihănirea, era hotărît să nimicească spița de neam prin care avea să vină — după trup — Mîntuitorul nostru. El birui atunci când luînd trupul naturii noastre omenești, și chiar al unui rob și prin puterea Cuvîntului Său de Dumnezeu vîndecă pe cei bolnavi de diferite maladii spirituale și corporale. Și fu cu certitudine biruitor atunci când El prinse în mînile Sale vînturile, liniștind furtuna ce răscolea pînă în străfunduri apele mării. De asemenea El era Biruitorul și în momentul în care vinul nefermentat curgea din apa cea mai cristalină pentru a întîmpina, pentru a face față nevoilor aceluia ceas, sau, atunci când cel stăpînit de demoni fu eliberat și redat familiei și societății. Cit de minunat birui El pe nimicitorul sufletelor și corpurilor, atunci când cu puțină pline și cățiva peșteri și femei. Dar cea mai spectaculoasă biruință a fost atunci când El a re- adus la viață pe Lazăr după patru zile în care corpul intrase în putrefacție. Totuși, nici una din aceste biruințe nu a fost în adevăr concludivă, pentru că întunericul totdeauna a ascuns lumina. Lazăr a ajuns din nou victimă în brațele morții așa cum a ajuns și fetița lui Iair. Furtunile s-au abătut — de atunci încoaize mereu asupra mării Galileii. Chiar și evenimentul Schimbării la Față a fost de scurtă durată căci slava cerului dispăru foarte repede și Domnul cu ucenicii ce L-au însoțit se întoarse- ră în mijlocul păcatului, a întunericului spiritual ce-L apăsa puternic. De aici, drumul vieții Sale l-a dus la Golgota, și în cele din urmă în mormintul lui Iosif.

Dar când în final, Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Mîntuitorul Fiul al omului stătea alături lingă mormintul deschis, biruința aceasta fu o biruință desăvârșită. Întunericul Ghetsemanilor dispăru, de asemenea, tortura ostașilor romani, batjocura gloatei și spectrul morții, au rămas undeva în trecut. Moartea cu toate implicațiile ei și cu fiorul cel rece al neantului, fu înfrîntă. Și acum, noi, în El devenim biruitori, ba chiar „mai mult decît biruitori", căci marele apostol Pavel spune că „El care n-a cru-

țat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți; cum nu ne va da fără plată, împreună cu El toate lucrurile? Cine va ridica piră împotriva aleșilor lui Dumnezeu, Dumnezeu este acela, care-i socotește neprihăniți... Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi". (Rom. 8.32-34).

În seara zilei în care a înviat, Domnul Hristos a apărut în mijlocul ucenicilor din camera de sus unde erau adunați și le-a spus: „Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20.21). Solia și însărcinarea aceasta a adus bucuria mîntuirii în inimile multor păcătoși. Cînd Domnul Hristos și-a dat viața Sa ca preț de răscumpărare pentru noi cei păcătoși, atunci și noi am murit împreună cu El. Învierea Lui face ca lucrarea ispășirii Sale să fie eficientă, real valabilă. Cînd Fiul lui Dumnezeu intră în camera morții, El era prizonierul lui Satan. Dar în ziua a treia, El ieși biruitor, ca să biruiască în noi forța păcatului. Căci ieșind din mormintul cel rece al lui Iosif, El frînse legăturile morții, le aruncă în lături și se înălță la Tronul mării în ceruri, ca reprezentant al omului la Tronul lui Dumnezeu, proclamînd în universul resfirșit al lui Dumnezeu, biruința deplină asupra păcatului, morții și a celui apostat, asupra prințului întunericului, minciunii și morții.

„Lucrarea ispășitoare a Domnului Hristos leagă pămîntul de cer, și pe cel trecător de Dumnezeu cel veșnic; căci prin Hristos, legăturile ce au fost întrerupte din cauza păcatului, au fost reluate”.

„Lucrarea de ispășire adusă la îndeplinire în folosul nostru de către Domnul Hristos este în totul satisfăcătoare în fața lui Dumnezeu Tatăl. Dumnezeu poate fi drept, și totuși să îndreptățească pe cei ce cred”.

Una din cele mai mari profeții cuprinse în Sfînta Scriptură este și profeția ce înfățișează înălțarea la cer a Domnului Hristos și care este cuprinsă în Ps. 24. Numai puține pagini ale Bibliei egalează grandoarea acestei prezentări profetice. Este un tablou minunat, inspirator al procesiunii ce însoțește pe divinusul Biruitor, în procesiunea întoarcerii Sale la Tatăl. Să ne reamintim de cuvintele psalmistului care sînt cuprinse în magnifica lucrare a lui Händel — MESIA :

„Porți, ridicați-vă capetele ;
„Ridicați-vă, porți veșnice,
„Ca să intre împăratul slavei !

Aceasta este chemarea, provocarea pe care o rostește cîntînd un cor de îngeri. Apoi un alt cor de îngeri într-o grandoare antifonală întrebă :

„Cine este acest împărat al slavei ?

Desigur, aceasta nu vrea să spună că ei nu știu cine este, dar simt o deosebită bucurie ca să-l aducă și în acest fel slavă și laudă.

„Domnul cel tare și puternic,
„Domnul cel viteaz în lupte !

Tot cerul se alătură acum acestei procesiuni triumfale, recunoscînd în Domnul Hristos pe prințul Păcii, al Vieții, pe Mintuitorul și Izvăbito-
rul din păcat și deci din ghiarele morții veșnice.

Apostolul Pavel a avut această viziune unică, a reîntoarcerii Domnului Hristos la Tatăl. Scriînd bisericii el spune : „S-a suit sus, a luat robia roabă, și a dat daruri oamenilor” (Efes. 4.8). Tot așa după cum un biruitor roman se întorcea aducînd în alaiul procesiunii sale o mulțime de captivi în lanțuri, ce erau tirîți în urma sa, ca o dovadă a izbînzilor sale, în viziunea sa, Pavel vede pe Domnul Hristos la reîntoarcerea Sa victorioasă, purtînd cu Sine o mulțime de captivi din temnița păcatului și a mormintului, nu prinși în lanțuri, ci eliberați de lanțurile robiei păcatului prin harul Său și prin puterea Sa dumnezeiască.

Cînd Domnul Isus Hristos a strigat triumfător pe cruce : „S-a sfîrșit” atunci... pămîntul s-a cutremurat, stîncile s-au despicat, mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră, au înviat” (Mat. 27.52-53). Aceștia au fost îmbrăcați în nemurire și s-au înălțat la ceruri cu Domnul Hristos.

Mai tîrziu, vizionarul Ioan i-a răzut la Tronul lui Dumnezeu slujind împreună cu Domnul Hristos în slujba Sa preotească. Aceștia sînt cei douăzeci și patru de bătrîni din Apoc. 4 și 5. Cînd îngerii cîntau : „Vrednic este Mielul care a fost junghiat”, aceștia s-au unit în corul îngerilor. Dar acești sfinți înviași aduc ceva nou acestui imn de slavă — ceea ce îngerii nu pot nicidecum rosti în cîntarea lor. Ei își prezintă experiența mîntuirii lor cînd spun : „Vrednic ești tu... căci ai fost junghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu singele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam” (Apoc. 5.9).

Aceștia sînt răscumpărații, trofee ale harului Său. Ei au trăit cîndva pe acest pămînt și ca orice fiu al neamului nostru omenesc, ei au fost victime ale bolii și morții. Dar acum ei sînt în ceruri împreună cu Domnul Hristos și au împreună cu El o parte în lucrarea slujirii Lui din ceruri. Ei au acest privilegiu de a fi împreună lucrători cu Dumnezeu. Ei privesc înainte spre momentul cînd păcatul să fie nimicit completamente din Universul lui Dumnezeu, iar singura oale pierdută din vasta creațiune a lui Dumnezeu fiind răscumpărată și renăscută, va fi dată „poporului sfinților Celui Frea Inalt” (Dan. 7.27).

La crucea Golgotei, oastea întunericului fu înfrîntă. Prin învierea Sa, El „a dezbrăcat domniile și stăpînirile (celui rău), și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce” (Col. 2.15).

Cînd Domnul Hristos a murit, Satan a știut că puterea sa s-a frînt, iar cei păcătoși au fost îm-

păcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său. În adevăr, învierea Domnului Hristos a fost cel mai mare act al planului răscumpărării noastre. Belleem și Golgota, fără înviere, n-ar fi avut nici o valoare răscumpărătoare. Dar biruind moartea, Domnul Hristos, S-a dus la Tronul mării din ceruri ca Biruitor. Pe înălțimile cele veșnice ale cerului El și-a înfipt steagul biruirii Sale în favoarea noastră și toată puterea și autoritatea din ceruri și de pe pămînt i-au fost date Lui. Tatăl, bucurîndu-Se de biruința Fiului Său, porunci : „Toți îngerii... Să I se închine” (Ev. 1.6). Apoi îndreptîndu-se către Fiul Său, care a părăsit slava și adorea cerului ca să poată fi al doilea Adam, Tatăl îi spuse : „Scaunul Tău de Domnie, Dumnezeu este în veci de veci, toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate ; Tu ai iubit neprihănirea și ai urît nelegiuirea ; de aceea, Dumnezeu, Dumnezeu Tău Te-a uns cu untdelemn de bucurie mai pe sus decît pe tovarășii Tăi” (cap. 1.8-9). Și cine erau tovarășii Săi ? Cei ce au fost scoși din moartea la viață, la învierea Sa — bătrînii pe care Ioan i-a văzut în jurul tronului. Ei nu au fost decît primele roade ale secerășului ce stă să vină, cînd mîntuiri din toate recurile vor fi primite, și li se va spune bun venit în căminurile veșniciei. Ce triumfală procesiune va fi aceea. Și prin harul iubirii Sale, noi trebuie să fim prezenți la această indescriptibilă procesiune, unde nimic nu va mai umbri bucuria veșniciei. Necazul, suferința și moartea rămîn ca amintiri ale grozăviei păcatului.

Această viziune, constituie pentru creștin finalizarea Planului de Mîntuire și a credinței sale și nimic altceva nu-l poate înlocui. Pentru răscumpărării fii ai credinței însemnează totul, și anume a vedea în OMUL ISUS HRISTOS, Fiul lui Dumnezeu și al omului pe Cel care nu numai că ne-a izbăvit de sub legea păcatului, dar a strîns întreg universul Său într-o frățescă dragoste — Mulțumiri fie aduse Lui „care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu singele Său” (Apoc. 1.5). Contemplînd lungimea, lărgimea, și adîncimea dragostei și milei lui Dumnezeu, exclamăm împreună cu apostolul Pavel : „O, a-dîncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu, cit de nepătrunse sînt judecățile Lui, și cit de neînțelese sînt căile Lui” (Rom. 11.33).

Aceasta este vestea cea bună a Evangheliei, conținutul mandatului pe care Dumnezeu l-a încredințat Bisericii.

Cu aproape douăzeci de veacuri în urmă, prin lucrarea Fiului lui Dumnezeu investimant în natura trupului nostru omenesc, a împăcat pe păcătoși cu Dumnezeu. Prin moartea Sa ispășitoare a nimicit puterea inrobitoare a păcatului în urmările lui prezente și veșnice. Domnul Hristos prevestind semnele

Continuare în Cop. III

In ziua de 19 februarie 1976 s-au împlinit o sută de ani de la nașterea lui Constantin Brâncuși, sculptor român de renume mondial, inițiatorul sculpturii moderne. Dată fiind ocazia, ne-am propus să-l prezentăm pe omul, artistul și gânditorul Brâncuși, cel care și-a pus amprenta personalității sale pe dezvoltarea sculpturii și a gândirii moderne în artă.

Țăranii, mici-valahi, n-au hrisoave, n-au genealogii și nici măcar nume, ci porecle. Sint mai cunoscuți după porecle decât după numele de familie. Persoanele sint cunoscute după seminția lor, care-i o poreclă.

Numele de Brâncuși nu este un pseudonim. Se trage din braț, brînci,

idei

„Tăind piatra și lemnul cu mîinile lui de țaran din Gorj, cutezător întotdeauna și niciodată încercat de eroare, el a îmbogățit muzeele lumii și cerul ce se boltește deasupra pămîntului cu opere ce prevestesc filozofia și arta viitorului... El este mai mult decît un artist de geniu, este un vizionar“.

Geo Bogza

dăltuite în piatră

brîncă. Se pare că numele indică „mîna ageră“ de cioplitor în lemn. Radu Brâncuși, tatăl sculptorului, a fost dulgher, talent nativ de cioplitor în lemn. A avut șapte copii și șapte hectare de pămînt; cite un hectar pentru fiecare copil.

În actul de naștere al lui Constantin Brâncuși este trecut că ar fi văzut lumina zilei la Peștișani, la 19 februarie 1876. Dar de fapt s-a născut la Hobița, lângă Peștișani. Cînd avea numai cinci ani a fost dat ca ciobănaș lângă un baci în munți. Moise a stat 40 de ani lângă oi, Brâncuși numai doi. La șapte ani învața la școala din Hobița, apoi la liceul de Arte și Meserii din Craiova.

La unsprezece ani a rămas orfan și trebuia să-și câștige existența. A încercat diferite slujbe, ca ajutor de circumar, ucenic boiangiu, timplar, sobar, spălător de vase și contabil. Totuși a absolvit liceul, și-a vîndut „moștenirea“ și s-a înscris la Academia de belle-arte din București să studieze sculptura. Între timp face serviciul militar și crează bustul generalului doctor Carol Davila și împreună cu prof. Dr. Gerota execută faimosul ECORȘEU (1902), un mare studiu de anatomie.

Vîrsta de 28 de ani îl găsește la Paris. Pentru a se întreține, spală vasele într-un restaurant, și urmează cursurile de belle-arte. La vîrsta de treizeci de ani a fost exmatriculat pentru limită de vîrstă.

Lucrează în atelierul lui Mercier, apoi celebrul Auguste Rodin îl acceptă în atelierul său. Dar numai după cîteva luni Brâncuși îl părăsește pe faimosul său dascăl, replicîndu-i cu o vorbă din înțelepciunea țărănului român: „La umbra copacilor mari nu crește nimic“.

Întă cum își motivează Brâncuși hotărîrea sa: „Am plecat de la Rodin, l-am supărat, dar trebuin să-mi caut calea mea. Am ajuns la simplitate, pace și bucurie“.

Apoi a urmat în viața lui Brâncuși marea cotitură în artă. Cele trei

lucrări-pivot ale anilor 1907-1910, RUGĂCIUNEA, SĂRUTUL și CUMINȚENIA PĂMÎNTULUI sint vîsătorii unei noi ere în arta sculpturii. Nașterea sculpturii moderne este nemijlocit legată de Constantin Brâncuși. El a dat noua viziune a exprimării artistice prin simplificarea formei pînă la esență.

Dar ce este, de fapt, arta modernă, despre care s-au scris și s-au spus atîtea păreri contradictorii?

Artă secolului nostru nu se mai limitează doar la redarea fidelă a naturii. Natura și formele ei sint doar un pretext pentru artist ca el să-și exprime ideile sale mai mult sau mai puțin degizate sub ansamblul de culori sau forme ce poartă un mesaj inteligibil către spectatorul dornic de a pătrunde în justificarea rafinat exprimată a operei de artă.

Paul Klee definește cel mai simplu și cel mai just criteriul modernității în artele plastice: „Intenția de a EXPRESSA vizibilul, de a-l TRANSFORMA, iar nu a-l REFLECTA cu fidelitate“.

Statuile lui Brâncuși transmit parcă un fior nou spectatorului: fiorul tragediei, al patetismului ce s-a decantat din contemplație și meditație asupra destinului uman, aflat în mijlocul unei naturi pline de tainice mistere, exprimate și de enigmaticul suris milenar al Sfinxului egiptean.

În ideea de a urmări esența, Brâncuși a intuit inversarea principiului ontogenetic cunoscut în biologie ca dezvoltarea de la inferior la superior, și mai ales de la simplu la complex, ar putea da naștere unei noi viziuni în artă, simplificînd forma pînă la esență. Așa au fost concepute celebrele lui sculpturi: Inceputul lumii, Minunea, Regele Regilor, Coloana fără sfîrșit, Noul născut, Himera, Caratidă, Cocoșul, Măiastra, Pasărea în spațiu, Pasărea măiastră, etc.

Statuile lui nu sint unicate, ci duplicate, triplicate, multiplicare, căci reprezintă o idee fundamentală, un crez, o emoție pe care o dorea redată cit mai fidel, cit mai fluid. Fiecare temă a fost prelucrată în mai multe versiuni, căutînd exprimarea cit mai perfectă a esențialului. Se cunosc nu mai puțin de 29 versiuni ale Măiestrei.

Nu știm ce este mai dificil în cazul lui Brâncuși: descoperirea operei lui prin autor, prin calitățile lui umane, sau, dimpotrivă, înțelegerea autorului prin operele lui. Ar fi interesant să încercăm prima variantă.

Unul din biografi lui Brâncuși afirmă că „viața sculptorului în

Paris a fost viața unui profet, sau a unui sihastru“. „Viața mea — spune artistul — nu a fost decît un șir de minuni“. El nu s-a căsătorit ca să-și păstreze libertatea de creație. Își gătea singur, și își pășira pravila lacto-vegetariană, fără alcool. Obișnuia să spună tinerilor: „Berea (alcoolul) pune 'cețuri metafizice' pe creier... Vinul e o slugă, un ajutor al euforiei. Din sluga ta ajungi sluga vinului și te înhami la carul pierzaniei, împreună cu carnea ta“.

Peter Neagoe a scris un roman biografic despre Brâncuși, cu titlul semnificativ: „Sfîntul din Montparnasse“. Geo Bogza, în prefața albumului Brâncuși îl numește „profet“ și „vizionar“. Într-un fel, fiecare om își are predica sa. Predica lui Brâncuși la Paris a fost predica închinată cumpătării. Nu s-a rezumat numai la propovăduirea lepădării de sine, ci a și practicat-o. El propovăduia sfințenia laică a principiilor sănătoase izvorîte din gândire și meditație. Predica eroismul muncii, perfecțiunea, aspirația spre infinit, către veșnicie. PASĂREA MĂIASTRĂ este exprimarea aspirațiunii spre infinit și perfecțiune.

Petre Pandrea scrie despre el că „nevoia de sfințenie la Brâncuși era nevoia de autoperfecționare, de atingere absolutului în gândire, în creație artistică, precum și în comportarea etică cotidiană“. (Brâncuși — amintiri și exegeze, pag. 63).

Iar lui Peter Neagoe i-a spus însuși Brâncuși: „În definitiv, funcția artistului este de a descifra semnele ascunse ale naturii, de a interpreta misterele universului... Dacă mă not perfecționa ca un sfinț, sint convîns că not obtine o măiestrie asupra forțelor naturale pe care nu a descoperit-o încă știința apuseană“. (Idem, pag. 64).

Brâncuși nu a fost sărac. Sculpturile lui au fost bine cotate în lumea valorilor artistice. Totuși, nu a fost avar. Nu era nici zgireit, nici risi-

pitor. N-a fost extravaganț, nici în îmbrăcăminte, nici în mobilier, etică, filozofic sau comportament. A fost multilateral: sculptor, pictor, meseriaș, gospodar, filozof, moralist, om de literă și om de idei.

Are cel puțin două sute de amici. Veneau la el să-i asculte înțelepciunea. Intr-un fel era ursuz, dar nu-și renega prietenii. În săpătămînile de singurătate, în ceasurile de meditație, cînd inspirațiile se încleștau în imaginația sa asemenea unor titani antideluvieni, — Brâncuși nu putea fi scos din birloaful lui. Ieșea doar cînd trebuia să ajute un amic aflat în nevoie. În 1954 i s-a propus să expună la Bienala din Venetia, făgăduindu-i-se marele premiu. „Mai bine acordati-l lui Arp, are nevoie de el“ — răspunse Brâncuși, renunțînd la premiul în favoarea unui artist aflat în nevoie.

Se încadraseră în reperele omeniei. Sustinea că „idealul civic valah al secolelor a fost și a rămas omul de omenie“. Nu și-a lepădat prietenii pentru blidul de linte. În timpul ocupației hitleriste a ajutat pe prietenii lui izraeliți, adăpostindu-i cu riscul vieții.

Brâncuși a fost un sculptor-filozof, unul care-și dăltuia ideile lui în piatră. N-a creat sistem, dar gîndirea sa ar putea fi reconstituită sistematic, asemenea gîndirii lui Socrate în dialogurile lui Platon. Brîncuși a avut o concepție asupra lumii și asupra vieții ca orice filozof. Simțea că în ciuda unor schimbări spectaculoase a raportului dintre om și univers, datorită neliniștii creată de curiozitatea omului privind cosmosul, totuși el trebuie să se simtă acasă în acest univers uriaș. „Nădăduia să realizeze o liniște vie a sufletului. Să-și facă o atitudine și o obișnuință, urmînd principiul sacre. Și-a spus că renunțarea de sine și agonia dă valoare normelor vieții omeniești“. (Peter Neagoe). Aici cuvîntul agonie este încărcat de sensuri antice, el derivînd din grecescul „agon“, și însemnează bătălie dreaptă pe stadionul rieții. Astfel concepția lui Brâncuși despre scopul vieții are semnificația unui adevăr ce reprezintă o valoare spirituală, totodată și una morală.

Peter Neagoe reproduce un dialog Brâncuși-Modigliani, în care sculptorul-moralist îl sfătuieste pe pictorul tare în artă, dar slab în caracter:

Brâncuși: „Nu mergi prea departe cu drogurile? Te vei distruge. Vino cu mine în pustietate. Doar pentru o lună de zile, ca să avem numai nisip, cer și sculptură în fața ochilor. Vom renunța la stimulente, vom înghiți puțină hrană. Ne vom mortifica trupurile. Vom citi cărțile sacre și vom practica meditația. Cicul răului va fi zdrobit înainte de a te zdrobi“.

Modigliani: „O lună de zile în desert... fără de vin? Să-mi deservesc, tu iubești viața?“

Brâncuși: „Sigur că o iubesc. Viața este ca banul. Trebuie să ști cum să-l risipești sau mai exact cum să-l utilizezi... Eliberarea de pasiuni, eliberarea de poftă și eliberarea de greșeli sînt trei lucruri. Aceste trei lucruri sînt zătele și scutul sufletului. Purțînd această armură ești puternic în contra rău-

lui și devii invulnerabil“. (Citate din Petre Pandrea: „BRÂNCUȘI — amintiri și exegeze“, pag. 95 și 99).

În toamna anului 1909, Brâncuși a început studiile pentru MAIASTRA, concepută cu elemente de folclor român, vrînd să găsească un simbol al adevăratei civilizații, un simbol al spiritului uman descătusat de pasiuni și eliberat de imperfecțiunea lutului fizic. A ajuns la ideea că numai o pasăre poate exprima fluiditatea spiritului măret. Ideea sa a găsit suport în elementele luate din istoria civilizației umane. La egipteni pasărea Horus a fost simbolul luminii. În China antică păunul Feng-huang care, chipurile, a apărut din Soare, reprezenta principiul activ în natură. La grecoromani pasărea Phoenix a fost considerată ca simbol al reînvierii și al puterii spiritului. Brâncuși se referă și la un citat din MILAREPA, călugăr tibetan din secolul al XI-lea:

„În timpul copilăriei am dormit în pat. În timpul adolescenței am dormit la ușă. În timpul maturității am zburat spre cer“.

Bineînțeles, acest zbor este figurat, însemnînd zborul imaginației, al spiritului. De aceea a replicat Brâncuși unei vizitatoare, care exclamase: „Ah, cite păsări!“ „Nu sînt păsări, doamnă, ci ZBORURI!“

Măiastra a luat naștere în 29 de versiuni, sculptorul vrînd să împingă lucrarea la limitele umane ale perfecțiunii. Contemplînd această sculptură ne vin în minte cuvintele încercate cu adîncă semnificație ale sculptorului de idei cel care a fost Constantin Brâncuși:

„În toate lucrurile există un scop. Pentru a ajunge acolo trebuie să te eliberezi de tine însuși... Priviți lucrurile pînă cînd le vedeți. Cei apropiați de Dumnezeu le-au văzut“.

Pe Brâncuși l-a legat o strînsă și caldă prietenie de marele scriitor islandez, James Joyce. Această prietenie își are semnificația ei aparte, dacă se caută răsfrîngerea ei asupra operei și vieții sculptorului. Erau legați de căutări comune, retrasi, protestatar, în turnul lor de fildeş al creației, dar fără să se fi desprins de problemele actuale ale contemporaneității. Ei încercau să zguduie și să demoleze academismul rece și formal al gîndirii estetice al clasei minoritare a celor aruți, vrînd să aducă arta în acord cu veacul. De aceea se afirmă că, împreună cu Franz Kafka, „ei sînt marii răzvrătiți ai secolului al XX-lea“.

Ambii, Brâncuși și Joyce, în Paris au fost animați în activitatea lor de dictonul „non serviam!“ Dar aceasta departe să exprime o atitudine extremistă, nihilistă. În concepția lor exprima doar refuzul de a lucra la comanda snobilor aruți, sau la porunca oficialităților nedemne. Refuzau să le servească, fără să se îndepărteze de problemele veacului, și fără să renunțe la idealurile artistice, în schimbul unei existențe ușoare, dar înhămați la jugul servilității.

În ciuda libertății sale pe care și-o respecta, totuși Brâncuși ținea cont de opinia publică, de „gura satului“, de morala cotidiană, de opinia semenilor săi, de părerea amicilor și a discipolilor lui.

Iubea cu pastune muzica. Ca ciobănaș, cînta din fluier și caval. La șaptesprezece ani și-a făcut o vioară. Iubea muzica poporană și cea cultă. Colecția lui de circa 2000 de discuri din muzica popoarelor a fost celebră în Paris. Dintre compozitorii de muzică cultă îi prefera pe Bach, Beethoven, Mozart și Chopin. Pe lîngă uneltele și mobilierul oltenesc din casa sa, și-a cioplit și o poartă țărănească ce a devenit faimoasă. Pînă la moarte a cîntat în corul bisericii ortodoxe române din Paris.

Un dicton oltean deseori folosit de Brîncuși spune că, „poți rămîne orb, ciung, schiop, dar să ai copii. Copiii sînt lumina ochilor. Mai bine orb, decît fără copii“. Brîncuși nu s-a căsătorit. N-a avut copii. Dar sculpturile lui pe care le-a creat, le-a considerat ca fiind copiii lui. Au fost chipul, asemănarea, ideile și giuvaerele sale. Tot ceea ce este rezultatul unei munci creatoare umane, de fapt, este exprimarea unei idei umane. Nu numai cartea, ci și muzica, pictura, sculptura sau orice rezultat concret al unei munci de meșteșugar, exprimă un gînd, o idee creatoare a omului. Brîncuși a fost mai mult decît un artist-meșteșugar. A fost un deschizător de drumuri.

Geo Bogza îl prezintă astfel:

„S-a născut la Hobița în 1876. Tîind piatra și lemnul cu miinile lui de țaran din Gorj, el a deschis artei și spiritului omenesc poarta unui nou univers. El este mai mult decît un sculptor, este un profet“.

Brîncuși n-a renunțat niciodată la cetățenia română. A murit în casa sa din Impasse Rousin 11, la 16 martie 1957. A fost așezat la 19 martie pe catafalc în biserica românească din Paris și înmormîntat în cimitirul Montparnasse. Conform testamentului său, atelierul în care a lucrat a fost transformat în muzeu, iar toate lucrările lui aflate la moartea lui în proprietatea sa, cit și mobilierul, uneltele lui de lucru, făcînd parte dintr-un veritabil interior românesc, au fost mutate în Muzeul de artă modernă din Paris, alături de sarcofagele faranilor și de obeliscul din Place de la Concorde. „Un țaran din Gorj — scrie Geo Bogza — a făcut pentru țara lui ceea ce pentru alte țări n-au putut face decît regii și împărații“.

Chiar dacă într-un fel i se potrivesc și lui cuvintele lui Ștefan Zweig, scrise despre marele umanist al reformei, Erasmus: „A trăit singur ca cei părăsiți și a murit părăsit ca și cei ce trăiesc singuri“, totuși Brîncuși a murit împăcat cu sine, cum el însuși spunea într-una din celebrile sale cuetări:

„Împăcarea de sine se instalează în sufletul tău cînd te privești ca un înel dintr-un lanț nesfîrșit al înaintașilor și cînd nu calci cu o iotă prescripțiile naturalității eterne... Nu mai sînt de mult în această lume, m-am detașat de mult de persoana mea. Sînt atît de departe de mine însumi, încît mă aflu printre realități esențiale“.

Pastor,
Wilhelm Moldovan

Intrebări și

RASPUNSURI

„Dacă un păcătos a primit din partea lui Dumnezeu iertare, este oare posibil ca această iertare să-i fie retrasă?”

*
* * *

Mai înainte de a ne ocupa de problema ce se ridică din întrebarea de mai sus, am dori să subliniem faptul că Sfintele Scripturi scot în relief bunăvoința Tatălui de a acorda iertare celui păcătos atunci când el cere acest lucru, regretă păcatul și-l părăsește. Astfel, citim:

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9).

„Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând (Is. 55, 7).

„Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cirmizul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lina” (Is. 1, 18).

Sfinta Scriptură nu ne prezintă pe Dumnezeu Tatăl ca pe un Dumnezeu aspru, care nu vrea să ierte pe cei păcătoși, invocând o serie de motive care să-l dea această posibilitate. Din contră El este înfățișat ca fiind „îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunăvoință”... Dumnezeu „nu ne face după păcatele noastre și nu ne pedepsește după fărădelegile noastre”. Ci, Părintele nostru Cerește „depărtează fărădelegile noastre de la noi, cât este departe răsăritul de apus” (Ps. 103, 8. 10. 12). Și psalmistul David spune din experiența lui, în concluzie:

„Cum se îndură un tată de copiii lui, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El” (vers. 13). În afară de parabola Domnului Hristos cu „Fiul Risipitor”, nu mai găsim un tablou atât de mișcător, care să ne înfățișeze iubirea îndelung răbdătoare și iertătoare a Tatălui. Să ne imaginăm pe Dumnezeu în postura tatălui care supraveghează cu iubire și îngrijorare drumul întoarcerii fiului său. El nu obosește așteptând și iubirea lui iertătoare nu se termină. Și atunci când îl zărește, pe când este încă departe, în ciuda virstei sale înaintate el alege să se îndure înaintea lui, îl îmbrățișează în zdronele păcatului său, îl sărută așa prăfuit și nespălat. În loc de reproșuri, primire; în loc de condamnare, sărbătoare. Așa este Dumnezeu pentru cei care pășesc pe drumul spre casă!

Intorcându-ne la întrebarea ridicată, cred că este bine să ne amintim de „pilda robului nemilostiv”, în care iertarea acordată cu multă larghețe unuia dintre personajele pildei, este retrasă. În parabolă cineva datora unui împărat 10 000 de galbeni, și este chemat să-i plătească. În apărarea sa „robul s-a aruncat la pământ... S-a închinat, și a zis: „Doamne, mai îngăduiește-mi, și-ți voi plăti tot”. Dar stăpînului, făcându-i-se milă de el, i-a iertat toată datoria. Dar acest datornic iertat când a ieșit afară a întâlnit pe unul din tovarășii săi de slujbă, care-i era dator o sumă foarte mică. Cel care a fost iertat de o sumă așa de mare, a pus mîna pe acest datornic al său și-l strîngea de gît, zicînd: „Plătește-mi ce mi ești dator”. Cu toate insistențele datornicului său, el „l-a aruncat în temniță, pînă va plăti datoria” (Mat. 18,21—35). Când stăpînul a auzit cele întimplute s-a miniat, a revenit asupra iertării ce-i fusese acordată și „l-a dat pe mîna chinătorilor, pînă va plăti tot ce datora” (v. 34). Scoțînd învățătura, sau morala din parabola Sa, Domnul spuse: „Tot așa va face și Tatăl Meu Cel Cerește, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său” (v. 35).

Concluzia este foarte clară. Dumnezeu poate reveni și retrage iertarea acordată cuiva. Serva Domnului confirmă această concluzie. Comentînd asupra parabolei „robului nemilostiv”, ea spune:

„Este adevărat că el a primit cîndva iertare; dar spiritul său neiertător, arată că acum el a respins dragostea iertătoare a lui Dumnezeu. El s-a separat singur de Dumnezeu, și a ajuns în aceeași situație cum era înainte de a fi iertat. El a negat pocăința sa, iar păcatele lui stau asupra sa ca și cînd nu s-ar fi pocăit niciodată de ele”.

Nu ne vom lansa în speculații pentru a înfățișa cu precizie toate împrejurările în care are loc retragerea iertării acordată de Dumnezeu. Dar așa cum am subliniat la început, Sfintele Scripturi pun accentul pe IERTARE. Noi credem că în înțelegerea noastră, rămîind în cadrul celor exprimate în Sfinta Scriptură, trebuie să punem de asemenea accentul acolo unde îl pune și inspirația divină. De aceea, este de preferat ca după ce s-a subliniat adevărul referitor la iertare și împrejurările retragerii ei, să subliniem totuși ATITUDINEA IERTĂTOARE A LUI DUMNEZEU.

În învățătura despre Sanctuar a Bisericii noastre, se face deosebire între iertarea păcatelor și ștergerea definitivă, finală a păcatelor. Vorbînd despre acest aspect al judecării de cercetare, E. G. White spune: „Cînd se deschid cărțile de amintire... rîiețile tuturor celor ce au crezut în Hristos sînt prezentate înaintea lui Dumnezeu... Toți cei ce s-au pocăit cu adevărat de păcatele lor, și, prin credință au apelat la singele lui Hristos ca jertfă ispășitoare pentru ei, în dreptul numelor lor în cărțile din cer se scrie iertat; făcîndu-se părtași la îndreptățirea prin credință în Hristos, iar caracterele lor ajungînd în armonie cu Legea lui Dumnezeu; păcatele lor sînt atunci șterse, iar ei socotiți vrednici de viața veșnică”.

Iertarea urmează unei reale pocăințe și acceptarea jertfei ispășitoare a Domnului Hristos; ștergerea păcatelor are loc în strînsă legătură cu judecata de cercetare. Cu privire la timpul ștergerii păcatelor, serva Domnului spune: „Lucrarea judecării de cercetarea păcatelor și de ștergerea lor trebuie împlinită înaintea venirii de a doua oară a Domnului. Pentru că morții trebuie judecați după cele scrise în cărți, este imposibil ca păcatele celor în cauză să fie șterse, mai înainte de judecata de cercetare, cînd cazul fiecăruia trebuie să fie cercetat”.

„În timp ce singele Domnului Hristos a fost vărsat pentru a elibera pe păcătos de condamnarea Legii, el nu poate să ștergă păcatul. Ci acesta va rămîne în rapoartele Sanctuarului cîresc pînă la ispășirea finală”.

Dar să ne întoarcem la parabola robului nemilostiv și la morala administrată de Mintuitorul. Există acolo o expresie asupra căreia să ne oprim puțin: „din toată inima”... „dacă fiecare din voi NU IARTĂ DIN TOATĂ INIMA PE FRATELE SĂU”. Se pare că este foarte ușor — adesea — de a ierta pe cineva numai așa din buze, cu vorba. Dar este foarte greu a ierta „din inimă”. Cînd cineva ni se adresează: „Te rog să mă ierți”, noi simțim imediat gata să-i răspundem: „Da” — sau „te iert”. Dar este foarte greu a uita cu desăvîrșire rănile produse, de a reinvia legăturile vechi, să nu ai niciodată nici un simțămînt lăuntric ca urmare a celor întimplute. Nimic să nu umbrească iertarea și uitarea. Îmi aduc aminte cum finaliza tatăl meu aceste realități profunde ale iertării din inimă. El spunea: „Să rabzi, să taci, să ierți să uiți și... să iubești”. Așa iartă Dumnezeu. El primește pe păcătosul pocăit ca și cînd n-ar fi păcătuit niciodată. Ce minunat lucru s-ar petrece între noi, colegi, soți și soții, copii și părinți, membri ai comunităților noastre, dacă în acest spirit am ierta întotdeauna, din inimă. Căci dacă iertarea nu este de natura aceasta, atunci, parabola ne spune că Dumnezeu își va retrage iertarea ce ne-a fost acordată. Una din cîntările noastre ne spune că: „Isus iubește-n acest fel... iubește deci și tu ca El”.

D. P.

(urmare din pag. 21)

prețului mintuirii noastre, mijloace în Sanctuarul ceresc pentru cei care în credință se apropie de tronul harului.

Să înălțăm deci pe Domnul Hristos prin viața noastră pentru ca „oricine crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3, 16).

Smipozionul advent internațional

Mihai Belina Czechowski

urmare din pag. 6

Este meritul organizatorilor de a căuta să prezinte în mod obiectiv activitatea acestui bărbat, produs al timpului său și al Evangheliei.

Foarte interesante au fost mărturiile pe care serva Domnului, sora E.G. White i le-a adresat din partea lui Dumnezeu, pentru a-l ajuta și a-i înlătura asperitățile firești ale naturii sale.

Ca urmare a materialului cules și prezentat cu această ocazie, portretul lui Czechowski pe care îl știam, trebuie considerabil rețușat. Sperăm ca în paginile revistei noastre, începând cu nr. 1/1977, să publicăm o biografie amănunțită a lui M.B. Czechowski.

Căci Domnul Hristos „în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei... făcând astfel pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia“ (Efes. 2,15-16).

În adevăr, Fiul lui Dumnezeu a biruit păcatul în natura trupului nostru omenesc, ca Fiu al omului, și ne-a proiectat astfel în veșnicie, încredințându-ne „slujba împăcării“.

Redacția

toate acestea au contribuit la reușita acestei întâlniri.

Lucrările s-au desfășurat în plen, prezentându-se referate și apoi discutându-se pe marginea problemelor abordate, cu interes și mult simț de răspundere. Cele opt ședințe de lucru au fost conduse prin rotație de următorii frați: Zachariasz Lyko, B.B. Beach, Jacques Frei, O. Sladek; Oswald Bremer, Gottfried Oosterwal, Dumitru Popa, Stanislaw Dabrowski.

În ceea ce privește prezența și activitatea pastorului M.B. Czechowski în România, sperăm ca cercetările ce sînt în curs, în locurile unde acesta a lucrat în țara noastră, să ne ofere un valoros material documentar, care să ateste prezența lui în România anilor 1869—1875.

Gîndurile servei Domnului ce au concluzionat această întîlnire, sînt foarte inspirate:

„Trecînd în revistă istoria Bisericii noastre de pînă acum, pășind pe fiecare treaptă a înaintării noastre pînă la dezvoltarea prezentă a Bisericii, putem spune: „Domnul să fie lăudat!“ Văzînd ceea ce a făcut Dumnezeu, sîntem plini de uimire și de încredere în Domnul Hristos... Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decît de a uita cumva drumul pe care ne-a condus Dumnezeu și învățătura Sa din experiența noastră istorică de pînă acum“.

D. Popa

Participantii la Simpozionul advent internațional

CURIERUL ADVENTIST

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația :

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 21.59.60

**Redactor
Dumitru Popa**